

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ (1941)

Départ dans l' affection et le bruit neufs

RIMBAUD

ΠΡΩΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

I

Ο έρωτας
Το αρχιπέλαγος
Κι η πλώρα των αφρών του
Κι οι γλάροι των ονείρων του
Στο πιο ψηλό κατάρτι του ο ναύτης ανεμίζει
Ένα τραγούδι
Ο έρωτας
Το τραγούδι του
Κι οι ορίζοντες του ταξιδιού του
Κι η ηχώ της νοσταλγίας του
Στον πιο βρεμένο βράχο της η αρραβωνιαστικιά προσμένει
Ένα καράβι

Ο έρωτας
Το καράβι του
Κι η αμεριμνησία των μελτεμιών του
Κι ο φλόκος της ελπίδας του
Στον πιο ελαφρό κυματισμό του ένα νησί λικνίζει
Τον ερχομό.

II

Παιχνίδια τα νερά
Στα σκιερά περάσματα
Λένε με τα φιλιά τους την αυγή
Που αρχίζει
Ορίζοντας -

Και τ' αγριοπερίστερα ήχο
Δονούνε στη σπηλιά τους
Ξύπνημα γαλανό μες στην πηγή
Της μέρας
Ήλιος-

Δίνει ο μαϊστρος το πανί
Στη θάλασσα
Τα χάρδια των μαλλιών
Στην ξεγνοιασιά του ονείρου του
Δροσιά-

Κύμα στο φως
Ξαναγεννάει τα μάτια
Όπου η Ζωή αρμενίζει προς
Τ' αγνάντεμα
Ζωή -

III

Φλοίσβος φιλή στη χαϊδεμένη του άμμο - Έρωτας
Τη γαλανή του ελευθερία ο γλάρος
Δίνει στον ορίζοντα

Κύματα φεύγουν έρχονται
Αφρισμένη απόκριση στ' αυτιά των κοχυλιών

Ποιος πήρε την ολόξανθη και την ηλιοκαμένη;
Ο μπάτης με το διάφανό του φύσημα
Γέρνει πανί του ονείρου
Μακριά
Έρωτας την υπόσχεσή του μурμουρίζει - Φλοίσβος,

ΚΛΙΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

I

Όλα τα σύννεφα στη γη εξομολογήθηκαν
Τη θέση τους ένας καημός δικός μου επήρε

Κι όταν μες στα μαλλιά μου μελαγχόλησε
Το αμετανόητο χέρι

Δέθηκα σ' έναν κόμπο λύπης.

II

Η ώρα ξεχάστηκε βραδιάζοντας

Δίχως θύμηση
Με το δέντρο της αμίλητο
Προς τη θάλασσα
Ξεχάστηκε βραδιάζοντας
Δίχως φτερούγισμα
Με την όψη της ακίνητη
Προς τη θάλασσα
Βραδιάζοντας
Δίχως έρωτα
Με το στόμα της ανένδοτο
Προς τη θάλασσα

Κι εγώ - μες στη Γαλήνη που σαγήνεψα.

III

Απόγευμα
Κι η αυτοκρατορική του απομόνωση
Κι η στοργή των ανέμων του

Κι η ριψοκίνδυνη αίγλη του
Τίποτε να μην έρχεται Τίποτε
Να μη φεύγει

Όλα τα μέτωπα γυμνά
Και για συναίσθημα ένα κρύσταλλο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΣΗ

I

Χαμόγελο! Η πριγκίπισσά του θέλησε

Να γεννηθεί κάτω απ' τη δυναστεία των ρόδων!

II

Ο χρόνος είναι γρήγορος ίσκιος πουλιών
Τα μάτια μου ορθάνοιχτα μες στις εικόνες του

Γύρω απ' την ολοπράσινη επιτυχία των φύλλων
Οι πεταλούδες ζουν μεγάλες περιπέτειες

Ενώ η αθωότητα
Ξεντύνεται το τελευταίο της ψέμα

Γλυκιά περιπέτεια Γλυκιά
Η Ζωή.

III

Επίγραμμα

Πριν απ' τα μάτια μου ήσουν φως
Πριν απ' τον Έρωτα έρωτας
Κι όταν σε πήρε το φιλί
Γυναίκα.

ΕΠΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΕΠΤΑΣΤΙΧΑ

I

Όνειρα κι όνειρα ήρθανε
Στα γενέθλια των γιασεμιών
Νύχτες και νύχτες στις λευκές
Αϋπνίες των κύκνων

Η δροσιά γεννιέται μες στα φύλλα
Όπως μες στον απέραντο ουρανό
Το ξάστερο συναισθημα.

II

Ευνοϊκές αστροφεγγιές έφεραν τη σιωπή
Και πίσω απ' τη σιωπή μια μελωδία παρείσαχτη
Ερωμένη
Αλλοτινών ήχων γόησσα

Μένει τώρα ο ίσκιος που ατονεί
Και η ραϊσμένη εμπιστοσύνη του
Και η αθεράπευτη σκοτοδίνη του - εκεί.

III

Όλα τα κυπαρίσσια δείχνουνε μεσάνυχτα
Όλα τα δάχτυλα
Σιωπή

Έξω από τ' ανοιχτό παράθυρο του ονείρου
Σιγά σιγά ξετυλίγεται

Η εξομολόγηση
Και σαν θωριά λοξοδρομάει προς τ' άστρα!

IV

Ένας ώμος ολόγυμνος
Σαν αλήθεια
Πληρώνει την ακρίβεια του
Στην άκρια τούτη της βραδιάς
Που φέγγει ολομόναχη
Κάτω απ' τη μυστικά ημισέληνο
Της νοσταλγίας μου.

V

Την αφρούρητη νυχτιά πήρανε θύμησες
Μαβιές
Κόκκινες
Κίτρινες

Τ' ανοιχτά μπράτσα της γεμίσανε ύπνο
Τα ξεκούραστα μαλλιά της άνεμο
Τα μάτια της σιωπή.

VI

Ανεξιχνίαστη νύχτα πίκρα δίχως άκρη
Βλέφαρο ανύσταχτο
Πριν βρει αναφιλητό καιγεται ο πόνος
Πριν ζυγιαστεί γέρνει ο χαμός

Καρτέρι μελλοθάνατο
Σαν ο συλλογισμός από τον μάταιο μαιάνδρο
Στην ποδιά της μοίρας του συντρίβεται.

VII

Το διάδημα του φεγγαριού στο μέτωπο της νύχτας
Όταν μοιράζονται οι σκιές την επιφάνεια
Της δράσης

Κι ο πόνος μετρημένος από εξασκημένο αυτί
Ακούσιος καταρρέει
Μες στην ιδέα που αχρηστεύεται απ' το μελαγχολικό
Σιωπητήριο.

ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΟΧΗ

I

Ξέρεις την κόμη που έγγραψε τον άνεμο; Τις ματιές που παραλληλί-
σανε το χρόνο; Τη σιωπή που ένιωσε τον εαυτό της;

Αλλά είσαι εσύ μια νυχτερινή επινόηση που αρέσκεται στις βρο-
χερές εκμυστηρεύσεις. Που αρέσκεται στο τριίστιο ξάνοιγμα του

πόντου. Είσαι μια περίπτωση ακατόρθωτη που όταν ναυαγήσει βασιλεύει. Μια φανταχτερή καταστροφή είσαι...

Α! Θέλω να' ρθουν τα στοιχεία που ξέρουν ν' αρπάζουν. Η μέση των συλλογισμών μου θα ευφράνει την καμπύλη τους διάθεση. Όταν ανέβουν μεγαλώνοντας τα δαχτυλίδια ο ξαφνικός ουρανός θα πάρει το χρώμα της προτελευταίας μου αμαρτίας

Ενώ η τελευταία θα γοητεύεται ακόμη από τα μοναχικά τούτα λόγια!

II

Ένα ποδοβολητό τελειώνει στην άκρη της ακοής. Μια σουρωμένη καταιγίδα χιμάει μες στο νεανικό στήθος που σπαταλάει την ανεξήγητη φεγγοβολή του.

Η επιθυμία έχει μια πολύ ψηλή κορμωσασιά και στις παλάμες της καίει η απουσία.
Η επιθυμία γεννάει το δρόμο της όπου θέλει να περπατήσει. Φεύγει...

Κι ένας λαός από χέρια προς εκείνη ανάβει θαυμασμού παρανάλωμα!

III

Τι όμορφη! Έχει πάρει τη μορφή της σκέψης που την αισθάνεται όταν αυτή αισθάνεται πως της είναι αφιερωμένη...

IV

Στ' αμπέλια που δεν έχουνε ηλικία κρύφτηκαν οι καλοκαιρινές μου εγκαταλείψεις. Ένας κυματισμός ονείρου τραβήχτηκε τ' άφησε και δε ρώτησε. Στα κουφά δίχτυα τους το βόμβο στριφογύρισαν σμήνη μέλισσες. Τα στόματα μοιάσανε στα χρώματα φύγαν μέσ' από τ' άνθη. Τα νερά πολύ πρωινά σταμάτησαν τη μιλιά τους νυχτερινή κι άθικτη.

Είναι για να μην ξέρεις πια τίποτε.

Κι όμως πίσω από τ' αγνοημένο αυτό βουναλάκι υπάρχει ένα συναισθημα. Δεν έχει δάκρυα ούτε συνείδηση.

Δε φεύγει δεν επιστρέφει.

V

Ένα δίχτυ αόρατο συγκρατεί τον ήχο που αποκοίμισε πολλές αλήθειες. Ανάμεσα στα πορτοκάλια του δειλινού της γλιστρά η αμφιβολία. Φυσάει το αμέριμνο στόμα. Η γιορτή του κάνει να λάμπουν οι επιθυμητές επιφάνειες. Μπορεί να πιστέψει κανείς ως και τον εαυτό του. Να νιώσει την παρουσία της ηδονής ως μες στις κόρες των ματιών του.

Των ματιών του που ρέουνε από την πλάτη του έρωτα. Και βρίσκουνε την παρθενική τους ασέλγεια μέσα στη διάφανη δροσιά της πιο νυχτερινής χλόης μου.

VI

Ένα ζαρκάδι τρέχει την κορυφογραμμή. Κι εσύ δεν ξέρεις τίποτε γι' αυτό είναι τόσο καθαρό το διάστημα. Κι αν μάθεις ποτέ η βροχή που θα σε κατακλύσει λυπητερή θα είναι.

Φεύγα ζαρκάδι! Πόθε κοντά στη λύτρωσή σου φεύγα ζωή σαν κορυφογραμμή.

VII

Παραμύθια γαλουχήσανε τη βλάστηση της ηλικίας αυτής που ανεβάζει τις νεραντζιές και τις λεμονιές ως την έκπληξη των ματιών μου. Τι θα ήταν η ευτυχία με το ακατόρθωτο σώμα της αν είχε μπερδευτεί μες στις ερωτοτροπίες των χλωρών αυτών εκμυστηρεύσεων; Δυο χέρια περιμένουν. Στον αγκώνα τους στηρίζεται ολόκληρη γη. Στην αναμονή τους ολόκληρη ποίηση. Πίσω απ' το λόφο υπάρχει το μονοπάτι που χάραξε η φρέσκια περπατηξιά της διάφανης εκείνης κόρης. Είχε φύγει μέσ' από το πρῶι των ματιών μου (καθώς τα βλέφαρα είχανε κάνει το χατίρι του ήλιου τους) είχε κρυφτεί πίσω απ' τον ίσκιο της επιθυμίας μου - κι όταν μια θέληση πήγε να την κάνει δική της αυτή χάθηκε φυσημένη από στοργικούς ανέμους που η προστασία τους ήτανε φωτεινή. Το μονοπάτι αγάπησε το λόφο κι αυτός πια ξέρει καλά το μουσικό.

Έλα λοιπόν αλαργινή εξαφάνιση! Τίποτε άλλο δεν ποθούν περισσότερο οι αγκαλιές των κήπων. Στην αφή της παλάμης σου θ' αναγαλιάσουν οι καρποί που τώρα μετεωρίζονται άσκοποι. Στο διάφανο στήριγμα της κορμωστασιάς σου τα δέντρα θα βρουν τη μακροχρόνια εκπλήρωση των ψιθυρισμένων τους απομονώσεων. Στην πρώτη σου ξεγνοιασιά θ' αυξήσουν τα χορτάρια σαν ελπίδες. Η παρουσία σου θα δροσίσει τη δροσιά.

Τότε θ' ανοίξεις μέσα μου τα ριπίδια των συναισθημάτων. Δάκρυα συνειδήσεων πολύτιμες πέτρες επιστροφές κι απουσίες. Κι ενώ θα τρέχει ο ουρανός κάτω απ' τις γέφυρες των πλεγμένων χεριών μας ενώ οι πιο πολύτιμοι κάλυκες θα ταιριάζουνε στα μάγουλά μας θα δώσουμε το σχήμα του έρωτα που λείπει από τις οράσεις αυτές

Τότε θα δώσουμε

Στη λειτουργία των δυσκολότερων ονείρων μια σίγουρη παλινόρθωση!

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

ΩΡΙΩΝ

α'

Συμβιβάστηκε με την πικρία ο κόσμος
Διάττοντα ψεύδη αφήσανε τα χείλια
Η νύχτα ελαφρωμένη
Από το θόρυβο και τη φροντίδα
Μέσα μας μετασχηματίζεται
Κι η καινούρια σιωπή της λάμπει αποκάλυψη

Βρίσκομε το κεφάλι μας στα χέρια του Θεού.

β'

Μια προσευχή μεταμορφώνει τα ύψη της
Αλλάζει κοίτη ο χρόνος
Και γυμνούς από έγνοια επίγεια
Σ' άλλα νοήματα μας οδηγεί

Πού είναι ο σφυγμός του εδάφους
Το αίμα στη μνήμη των προσώπων μας
Ο αυτούσιος πηγαϊμός;

γ'

Των φθαρτών δακρύων απόγονοι
Κωπηλάτες των ματαίων λιμνών
Αφήσαμε το γήινο δέρμα
Και στον ψίθυρο των δέντρων ψαύσαμε
Τα λόγια μας
Για τελευταία φορά

Τώρα στα μέτωπά μας γειτονέψανε άστρα!

δ'

Εικόνα ω! αναλλοίωτη
Φωτοχυσία
Ντύνεις κάθε μετέωρη έννοια
Που προσεγγίζει την ελπίδα μας
Προς την αταραξία

Εκεί το ερωτηματικό που μας αποχωρίζεται

Είσαι παντού Μοιράζεσαι
Τις σκοτεινές μας άρπες
Άυλο περίβλημα.

ε'

Φύγαν τα μάτια μας αλλά προπορεύονταν οι ψυχές μας
Στη συνάντησή τους μες στους ουρανούς
Έλαμψε καθαρή στιγμή
Τρεμούλιασμα εναγώνιο
Το πιστό καθρέφτισμα των σωθικών μας

Πιο ψηλά
Στην ενωμένη μοναξιά των άστρων της
Θρονιάζεται η Γαλήνη

Γιατί την απαλλάξαμε από το κορμί μας
Γιατί την εξαντλήσαμε από τις ελπίδες μας
Γιατί της φέραμε τάμα την Ιδέα μας

Ξαναγεννάει αισθήματα.

ς'

Μέσα μας αναλύθηκε η Σιωπή
Ο αρχάγγελός της άγγιξε τα μύχια
Σ' ακατοίκητο χάος κύλησε τη μνήμη
Όταν εχαρισθήκαμε σε μιαν απίστευτη όχθη

Όχθη των ελαφρών σκιών
Ονειρεμένη άλλοτε από δάκρυα
Τα χρυσά στίγματα μας κοιτάξαν
Τόσο που αποσπασθήκαμε απ' το βάρος μας
Όπως αποσπασθήκαμε απ' την αμαρτία!

ζ'

Νοητή λάμψη
Κυανό διάστημα
Κάθαρση της ψυχής!
Σαν να 'λειψε ο επίγειος θόρυβος
Σαν να σταμάτησε η κακία της μνήμης
Καθαρό πάλλεται
Το καινούριο μας όνειρο
Μας τραβάει απ' το χέρι αόρατο χέρι

Όπου Γαλήνη γίνεται ο αθώος ουρανός
Όπου η Ψυχή ελέγχεται αναλλοίωτη.

ΕΠΕΤΕΙΟΣ

...even the wearist river winds somewhere safe to sea!

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Στο σημάδι ετούτο που παλεύει
Πάντα κοντά στη θάλασσα
Νιάτα στα βράχια επάνω, στήθος
Με στήθος προς τον άνεμο
Που να πηγαίνει ένας άνθρωπος
Που δεν είναι άλλο από άνθρωπος
Λογαριάζοντας με τις δροσιές τις πράσινες
Στιγμές του, με νερά τα οράματα
Της ακοής του, με φτερά τις τύψεις του
Α, Ζωή
Παιδιού που γίνεται άντρας
Πάντα κοντά στη θάλασσα όταν ο ήλιος
Τον μαθαίνει ν' ανασαίνει κατά κει που σβήνεται
Η σκιά ενός γλάρου.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Άσπρο μέτρημα μελανό άθροισμα
Λίγα δέντρα και λίγα
Βρεμένα χαλίκια
Δάχτυλα ελαφρά για να χαϊδέψουν ένα μέτωπο
Ποιο μέτωπο
Κλάψαν όλη τη νύχτα οι προσδοκίες και δεν είναι πια
Κανείς δεν είναι
Ν' ακουστεί ένα βήμα ελεύθερο
Ν' ανατείλει μια φωνή ξεκούραστη

Στο μουράγιο οι πρύμνες να παφλάσουν γράφοντας
Όνομα πιο γλαυκό μες στον ορίζοντά τους
Λίγα χρόνια λίγα κύματα
Κωπηλασία ευαίσθητη
Στους όρμους γύρω απ' την αγάπη.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Χαρακιά πικρή στην άμμο που θα σβήσει
- Όποιος είδε δυο μάτια ν' αγγίζουν τη σιωπή του
Κι έσμιξε τη λιακάδα τους κλείνοντας χίλιους κόσμους
Ας θυμίσει το αίμα του στους άλλους ήλιους
Πιο κοντά στο φως
Υπάρχει ένα χαμόγελο που πληρώνει τη φλόγα -
Μα εδώ στο ανήξερο τοπίο που χάνεται
Σε μια θάλασσα ανοιχτή κι ανέλεη
Μαδά η επιτυχία
Στρόβιλοι φτερών
Και στιγμών που δέθηκαν στο χώμα
Χώμα σκληρό κάτω από τ' ανυπόμονα
Πέλματα, χώμα καμωμένο για ίλιγγο
Ηφαιστειο νεκρό.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Πέτρα ταμένη στο υγρό στοιχείο
Πιο πέρα απ' τα νησιά
Πιο χαμηλά απ' το κύμα
Γειτονιά στις άγκυρες
- Όταν περνάν καρίνες σκίζοντας με πάθος
Ένα καινούριο εμπόδιο και το νικάνε
Και μ' όλα τα δελφίνια της αυγάζ' η ελπίδα
Κέρδος του ήλιου σε μι' ανθρώπινη καρδιά -
Τα δίχτυα της αμφιβολίας τραβάνε
Μια μορφή από αλάτι
Λαξεμένη με κόπο
Αδιάφορη άσπρη
Που γυρνάει προς το πέλαγος τα κενά των ματιών της
Στηρίζοντας το άπειρο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

α'

Με δάδες που ξενύχτησαν μες στις οργιάζουσες πλαγιές των ξανθών
ορχηστρίδων
Και με γαλάζιους σταλακτίτες που μεγάλωσαν μέσα σε παραμύθια με
ύαινες
Αντάμα με χλωρές επαύλεις που ανοίγονται στο γέλιο τους και δε
βρίσκουν πρωί
Μα όλα τα πυροφάνια τις τρελαίνουν στέλνοντας τις οπτασίες τους
άθικτες
Μαζί με τις υδρίες των όρθρων που συμπερπατούν φωτοσκιασμένες
με ήλεκτρο
Και με τους πέπλους των ξεχτένιστων ελπίδων που ατενίζουν τον
εαυτό τους πέρα στις μεταβλητές θωπείες των οριζόντων
Οι ώρες έρχονται που αγάπησαν τις ώρες μας
Σαν άσπρες ξεγνοιασιές ανεμόμυλων οι ώρες έρχονται που αγάπη-
σαν τις ώρες μας

Με βήμα τελετουργικό σε λυγερή προϋπάντηση Μαρτίων οι ώρες
έρχονται που αγάπησαν τις ώρες μας!

β'

Ποια φωτοστέφανα ειδυλλίων! Ζαρκάδια φύγετε απ' εδώ φύγετε
απ' την ευθυμία του καταρράκτη
Που σπάζει όλο τον ήχο του τσαγρίζοντας τα μέτωπα των εσπερίων
παρθένων
Ουράνια τόξα πλεύσετε μες στους κρυστάλλους και τους ουρανούς
που έστειλαν ως εδώ κεχριμπαρένια πλοιάρια
Είναι μια μαγική φωτιά που ανοίγει τα ριπίδια των βουνοπλαγιών μέ-
σα στα εμβρόντητα ταξίδια μας
Είναι μια χ αίτη που κεντρίζεται απ' την τυχερή κατηφοριά των λαγ-
καδιών μιας νεότητας
Γυαλίζοντας τις αιχμηρές ματιές μας όταν αναφλέγονται οι χιτώνες
όλοι της εκστάσεως
Όταν οι μνήμες εκπυρσοκροτούν και βγαίνουν από τα μικρά παράθυ-
ρά τους υάκινθοι
Κυανοί και μιοσωτίδες με μικρούς ιβίσκους όλους χάρη όταν προ-
σηλώνονται
Στις ρέουσες πεδιάδες που γητεύουν τα σουραύλια μεθυσμένων επι-
θυμιών
Στα μεγάλα τόξα των μεγάλων θριαμβευτών δάσους εφήβου.

γ'

Έλκηθρα δίδυμα σύρετε πυρσούς μέσα στο ανώνυμο τάνυσμα της
ατμοσφαιράς
Σκούνες γοργές του πόθου εξιστορήσετε το πέλαγος με ρόχθο και
άνεμο
Μάγουλα των νυμφών νιφτείτε όλη την άνοιξη ανασαίνοντάς την.
Κατά δω θα πνεύσει μια αιωνιότητα!
Σ' όλες τις κρήνες σ' όλες τις πηγές μια ιαχή θρυμματισμένη ξαναε-
νώνεται
Ιαχή ζωής όλη ελιγμούς μέσ' από τις δροσιές ως την ηχώ της που
σαλπίζει
Στα πεζούλια των άστρων το γενναίο σύναγμα των ασπίλων χεριών
Των χεριών μας που έπλασαν με φως από καρδιά το ιδεατό τους σκίρ-
τημα...
Ω! σαν μας ντύσουν οι ώρες το δικό τους ρίγος κι υψωθεί απ' τον τέ-
τοιο ύμνο το ενθουσιασμένο παρανάλωμα
Των κορμιών που κερδίζουν το αίμα τους σκύβοντας ολονυχτίς στις
ρίζες της Χίμαιρας!

δ'

Σαν τις φρεσκοχυμένες οπτασίες που στίλβουν την πολύεδρη τύχη
των κυνηγητών τους μες στο ξάγναντο
Κι αφήνουν τα μαλλιά τους διθυραμβικά να πλέκονται μες στις λατά-
νιες φεγγερών στοών
Σαν φρούτα σπάνια που γιορτάζουνε το χνούδι του πιο χλοερού των
θριάμβου
Σπινθηροβολώντας στις παλάμες γυναικών που ωραίαν τη διαύγεια
Σαν μύθοι που έσπασαν τις πύλες των βουβών ανακτόρων τους βιών-
τας μια καινούρια αλήθεια

Οι ώρες έρχονται που αγάπησαν τις ώρες μας
Μ' ανοιξιάτικα χείλια και χορδές πτηνών που βγαίνουν απ' το σφρί-
γος τους
Χαράζοντας μια λεία καμπύλη στο κενό οι ώρες έρχονται που αγάπη-
σαν τις ώρες μας...
Κι είν' όλος τους ο αιθέρας ποίημα που πλαταίνει κι ανοίγεται
Σαν η πλώρα του ύπνου μπαίνει στη ζωή που ορέγεται άλλη ζωή
Σαν οι κόλποι ανοίγουνε κρυφό σφυγμό κι από τον κάθε χτύπο τους
ένα κορίτσι βγαίνει τραγουδώντας μύρτα
Τραγουδώντας μες στα τούλια των χρωματιστών ανέμων α! υπάρξεις
περιούσιες...

ε'

Πυρρόξανθο μαστίγωμα! Πούπουλα εκτυφλωτικά σαν στροβιλίζον-
ται μέσα στ' αλώνια
Κι ο άνεμος τα λυμναιεται με θημωνιές που κρύβονται από τη μονο-
μαχία του ήλιου
Όταν αρχίζει στα ξανθά κεφάλια των πρωτόβγαλτων περιπετειών
Εκρήξεις - όταν οι βηματισμοί των πόθων φλέγονται τραντάζοντας
τις θυμωμένες γέφυρες
Κι όλος ο κόπος στάζει σε διαμάντια
Κι όλος ο κόπος πέφτει από τη δόξα ημέρας που εγνώρισε το αχόρταγο
ξεδίπλωμα της νεότητας...
Αίμα στην πράξη αυτή! Αίμα στις πράξεις μας - στις καυτερές αφές
του γήινου κόσμου αίμα!
Γιατί πετάξαμε μιαν αγκαλιά φλοιούς με χαραγμένα ονόματα στην αμ-
μουδιά που ελπίζει πάντα
Γιατί λασκάρουμε όλα μας τα χαλινάρια κατακτώντας τις νωπές κοιλά-
δες της νοτιάς
Γιατί τρεμίσαμε τα βλέφαρα της κάθε μας συγκίνησης μέσα σε παν-
δαιμόνιο βόμβων και χρωματισμών
Πιστέψαμε τα Βήματά μας - ζήσαμε τα Βήματά μας - είπαμε τα Βή-
ματά μας άξια!

ς'

Μόχθος περιστεριών οι πλάτες της ημέρας γέρνουν στην ευδία του
ήλιου τους
Σύγκορμα τρέμουν τ' απαράμιλλα πουλιά στα λατρευτά ροδάκινα
Είναι το φως που ενστερνισθήκανε και τ' ανυψώνει ως τις καρδιές μιας
ύπαρξης που αλλάζει
Όλους τους δρόμους των ζέφυρων προς τα εκεί που φλέγονται τα αι-
σθήματα
Που όλα τα στήθη σφίγγουν τις εικόνες τους ακατανίκητα έπαθλα μιας
καθαρής ζωής
Κι είν' η μεγάλη προσμονή σπόρος που σκίζει όλο το χώμα για να βρει
την άνοιξη
Άπλωμα δύναμης βαθιά κι ως τ' άστρα που αγναντεύουν!
Α τα γυμνά κορμιά στ' αετώματα του χρόνου χαραγμένα - οι κύκλοι
των ωρών
Που ήβραν τις ώρες μας και πάλεψαν σώμα με σώμα ώσπου να λάμψει
ο Έρωτας
Ο Έρωτας που μας παίρνει και μας ξαναδίνει σαν παιδιά μες στην πο-
διά της Γης!

ζ'

Κι αύριο είναι πρωί - μα εμείς σήμερα θα καλπάσουμε προς τις
κρυψώνες του ήλιου
Με χρυσές μπρατσέρες θα 'βγουμε στον κίνδυνο πιο πέρ' απ' τ' ακρω-
τήριο της καλής ανταύγειας
Προς τις σπαθωτές φιλίες των υποσχέσεων που έστησαν κίόσκια μες
στη μέση της χαράς
Υψώνοντας τις φλόγες των σαν τ' αλαφριά κορμιά της καλοσύνης
Θα ξαφνιασούμε τις θαρραλέες σφενδόνες του οίστρου μιας ωκεανο-
πορίας
Χτυπώντας τις παλάμες μας ώσπου ν' ακούσ' η Γη κι ανοίξει όλα τα πέ-
ταλα των μυστηρίων της
Κι αύριο είναι πρωί - μα εμείς σήμερα θα προσφέρουμε τις ώρες μας
προσάναμμα στην αποφασισμένη προέλαση
Κι ας παν τα τραύματα της λύπης σ' άλλο μούχρωμα - σ' άλλον λι-
μναίο καθρέφτη να σωπάσουν
Ας κρυφτούν οι κύκνοι των ευαισθησιών μες στη χλωρίδα μιας ψιθυ-
ρισμένης οάσεως
Τα οργώματα της λεβεντιάς είναι για θούρια πρασινάδας λυγισμένης
με άνεμο και λόγο!

ΟΙ ΚΛΕΨΥΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Les temps est si clair que
je tremble qu'il ne finisse... ANDRE BRETON

Στον Ανδρέα Εμπειρίκο

ΟΙ ΚΛΕΨΥΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

α'

Θυμώνει ο ήλιος, ο ίσκιος του αλυσοδεμένος κυνηγάει τη θάλασσα
Ένα σπιτάκι, δυο σπιτάκια, η φούχτα που άνοιξε από τη δροσιά και
μυρώνει τα πάντα
Φλόγες και φλόγες τριγυρνούν ξυπνώντας τις κλειστές πόρτες
των γέλιων
Είναι καιρός να γνωριστούνε οι θάλασσες με τους κινδύνους
Τι θέλετε ρωτά η αχτίδα, και τι θέλετε ρωτά η ελπίδα κατεβάζοντας
τ' άσπρο της ποκάμισο
Μα ο άνεμος στέρεψε τη ζέστη, δυο μάτια σκέπτονται
Και δεν ξέρουν που να καταλήξουν είναι τόσο πυκνό το μέλλον τους

Μια μέρα θα 'ρθει που ο φελλός θα μιμηθεί την άγκυρα και
θα κλέψει τη γεύση του βυθού
Μια μέρα θα 'ρθει που ο διπλός εαυτός τους θα ενωθεί
Πιο πάνω ή πιο κάτω από τις κορυφές που εράγισε το αποψινό
τραγούδι
Του Έσπερου, δεν έχει σημασία, η σημασία είναι άλλου

Ένα κορίτσι, δυο κορίτσια, γέρνουν στα γιασεμιά τους κι αφανίζονται
Μένει ένα ρυάκι να τα εξιστορήσει μα έσκυψαν να πιουν εκεί
ακριβώς οι νύχτες
Μεγάλα περιστερία και μεγάλα αισθήματα καλύπτουν τη σιγή τους
Φαίνεται πως το τέτοιο πάθος τους είναι ανεπανόρθωτο
Και κανείς δεν ξέρει αν έρθει ο πόνος να γδυθεί μαζί τους
Σπανίζουν οι παγίδες, άστρα γνέφουνε στους εραστές τα μάγια τους
Όλα σκιρτούνε, συσπειρώνονται - ήρθε φαίνεται πια η αθανασία
Που ζητάνε τα χέρια σφιγγοντας τη μοίρα τους που άλλαξε σώμα

κι έγινε άνεμος
Δυνατός - η αθανασία φαίνεται ήρθε.

β'

Υπερήφανα χόρτα, ο φίλος έχασε το φίλο του, όλα εκεί αναπαύονται
Μια σκληρή φωνή κατοίκησε σ' αυτή την πεδιάδα
Μια βουλιαγμένη σαύρα σύρθηκε στην επιφάνεια
Εσείς που ήσαστε όταν κόπηκε ο λαιμός μιας τέτοιας μέρας
Που ήσαστε, φύλλα με φύλλα, σιγοπερπατάει ο κόσμος
Σκάζουν τα φρούτα στο κατώφλι ενός λυγμού
Κανείς δεν αποκρίνεται

Ω μεθυσμένο μονοπάτι που έψαξες έψαξες την τρυφερότητα
Στα δάχτυλα του κόπου και σε τρώμαξαν οι αυγές που χάραζαν
Ριψοκινδυνεύοντας το φως τους τυλιγμένο δάσος κάτω απ' τη σιωπή.

Μήτε ριγμένα ζάρια δεν ξαμώνουν κατά τέτοιο τρόπο την έμπνευση
Μήτε στυμμένοι θόρυβοι δεν εξαντλούνε κατά τέτοιο τρόπο
την πνοή
Πολύχρωμα φουγάρα πέμπουνε την άπιαστη μελαγχολία τους
Στις αφίδες που τρέμουν, τρέμουν τα πουλιά επιδίδονται
στο μέτρημα των ονείρων τους
Ακούγεται η κωπηλασία στην τέφρα που άφησε σημάδια νεότητας
Και κανείς δεν ξέρει από που ανοίγει αυτό το στήθος
Και κανείς δεν ξέρει από πότε άρχισε να ζει
Στις σγουρές αγωνίες τους νιώθονται οι φωνές αποκεφαλισμένες
Που τρυπούνε το έδαφος πύρινα κλαδιά μιας πολιτείας υδάτινης

Ω Γαλήνη που λύνεσαι, ρευστή παρουσία στις κόρες των ματιών
Στις άρπαγες του ύπνου στα μελίσσια των χωρών της θύμησης!

γ'

Πιο μακριά πολύ μακριά το πράο τραπεζομάντιλο - η συνάντηση
Καλημέρα ποταμάκι μου, είμαι μονάχος, είμαστε κι οι δυο
μονάχοι μας
Τα κρύσταλλα ευωδιάσανε, τώρα μας λείπει μόνο ένα καράβι
Ένα μαντίλι μόνο για να διαγνώσουμε το τέλος
Γιατί τόσους φακέλους έλαβα γεμάτους σύννεφα και θύελλες
Που διψώ ένα στόμα να μου πει: ουρανός, και να πλεύσουμε μαζί
στο δέλτα των ελπίδων...

Έτσι θα βγούμε απ' το μυαλό μας, οι κισσοί μεγάλωσαν τους τοίχους
του απογέματος
Με άμμο βαφτίστηκαν τα λόγια στις καρίνες βάφτηκαν κατράμι
έτοιμα
Να σαλπάρουν αν τους πει ο Έρωτας - τα λόγια

Ω ποταμάκι ποταμάκι, καλημέρα του ήλιου απάνθισμα της εξοχής
Κατά που θαυμάζεται ο άνεμος πες μου κατά που ξεχύνονται
οι κελαηδισμοί
Ποια όχθη αρέσουν, σήμερα είμαι νέος
Είμαι καλός ως τις πηγές του γέλιου μου, εκτοξεύω χίμαιρες
Ριπίδια δυσανάγνωστα, τεφτέρια κάτασπρα καμωμένα γι' αγγέλους
Κι από κάθε αδιαφορία σέρνεται μια ξεσχισμένη ευχή

Που μαζεύω - σήμερα είμαι νέος, αυτό μου αρκεί
Αυτό μου δίνει το αίμα μου πιο κόκκινο, ένα χελιδόκι κόκκινο
ένα γράψιμο κόκκινο
Θα 'ρθουν πολλές γυναίκες να το μοιραστούν ώσπου να γίνουν
διάφανες
Θα 'ρθουν πολλές ματαιότητες για να τις μοιραστούνε
Η εύθυμη φασαρία μοιάζει ατέλειωτη, σπίθες αγγίζουν τα μετέωρα
μέτωπα
Κι όλο το μυστικό αληθεύεται σιγά σιγά, γλυκά γλυκά γίνεται μέρα
Σώμα ζωντανό, ύπαρξη, άνθρωπος.

δ'

Ποιο μέταλλο να είν' αυτό που κρυώνει τα μάτια ποια χαμένη
νεότητα
Που μαζεύει το έλεος λίγων στιγμών σε μια κλωστή ασυγκίνητη -
ποια να 'ναι
Δέντρα σώπασαν, πέτρες μοιάσανε στις πέτρες, καβαλάρηδες έφυγαν
Ψάχνουν τα μάνταλα μιας άλλης πύλης μα ποια να 'ναι αυτή
Σε ποιο καρδιόχτυπο άραγε να βρίσκεται, κλείνουν οι ελπίδες
τα παράθυρα, βραδιάζει ο πόνος
Ποιος είναι εδώ, κανείς δεν είναι - χώμα ηχολογεί το χώμα

Κι όμως πρέπει να βρει ένα νόμισμα η ζωή

Αφού δεν είναι ο έρωτας, αφού δεν είναι ο έρωτας
Ο έρωτας ποιος είναι - η ζωή μετριέται με σφυγμούς, η χαρά
με απέλπιδες χειρονομίες
Μύλοι απάνω στις κορφές άσπρισαν τα ταξίδια τους
Η ζωή μετριέται με παλμούς, πάλλεται η λυμένη ζώνη της εσπέρας
Φεγγίζου γοητείες στα μάκρη, μια βαρκούλα χάνεται
ευχαριστημένη
Κανένα κύμα δεν κρατάει στο στήθος του κακία
Οι άνθρωποι μοιάζουν, παρομοιάζονται με τις κραυγές των φάρων
Φεύγουνε για να παν αλλού και βγαίνουνε στη θάλασσα
Ποια θάλασσα
Να 'ναι αυτή που δε θυμάται τις λευκές στιγμές της μα ξαναμασάει
τα λόγια της
Λύπες που γίνανε σεντόνια και χτυπούν στον άνεμο για να
στεγνώσουν, και ξαναχτυπούν στον άνεμο για να 'ναι οι γλάροι
Δίπλα τους, στο πλευρό τους, ποιες να είν' αυτές
Ποιος κόπος ήμερος, ποια σπασμένη ενότητα, ποιος θρήνος

Ω χαρά τραυματισμένη, μιας στιγμής χωρητικότητα που κλονίζει
αιώνες!

ε'

Είναι κοντά η πτυχή του ανέμου που θροεί τον γαλάζιο της
περιστερώνα - η χυμώδης πτυχή
Που ζυγίζει στο χνούδι της ερεθισμένες αιώρες
Όταν τα γέλια μυτερά σπάνε τα σόφλια της αυγής αγγέλοντας
το ηλιόβγαλμα
Κι όλο το πρόσωπο της γης λάμπει από μαργαρίτες
Όχι, δεν είναι σήμερα η στερνή μας λέξη, δεν τελειώνει ο κόσμος

Δε λιώνει σήμερα η ελπίδα μου, με χλωρά σπαρτά γεμίζει τις φωλιές
των ήχων

Εύθυμα στόματα φίλησαν κορίτσια, στα κεράσια κρέμασαν
την ηδονή
Δέντρα μεγάλα στάζουνε ήλιο είναι άκακα και σκέπτονται
σαν ίσκιοι που τρέχουνε
Για κάτι ωραίο - σήμερα είναι ωραίο το προβαλλόμενο όραμα

Δροσερό μεσημέρι αφησμένο σαν βάρκα που έπλευσε όλο πάθος
Στοιβαγμένη τραγούδια και σινιάλα που τρέμουν σαν βουνοκορφές
Μακριά μακριά είναι οι μαρμάρινες επαύλεις των γυμνών γυναικών
Η καθεμιά τους ήτανε άλλοτε σταγόνα
Η καθεμιά τους είναι τώρα φως
Περνούνε το φουστάνι τους όπως περνά η μουσική στους λόφους
το στεφάνι της
Και ζούνε μες στον ύπνο τους κισσούς που ζώνουν
Μακριά μακριά είναι οι καπνοί των λουλουδιών οι οριζόντιες λίμνες
των ναρκίσεων
Τιμονιέρηδες κεφάτοι οδηγούν εκεί τα σκάφη των γοητειών
Γερμένοι στο 'να τους πλευρό - τ' άλλο τους είναι θαλερός τόπος
ευωχιών
Τόσες δα μέλισσες και τόσες δα κλεψύδρες ιστορούνε κι υφαίνουνε
το ανθρώπινο είδος

Σ' ένα πελώριο διάστημα χύνεται το φως
Γεμίζει οράματα γλυπτά κι είδωλα φέγγους
Είναι τα μάτια πια που κυριαρχούν - η γη τους είναι απλή και
κορυφαία
Καλοσύνης κοιτάσματα ένα ένα, σαν φλουριά κομμένα μες
στον ήλιο
Μες στα χείλια, μες στα δόντια, ένα ένα τ' αμαρτήματα
Της ζωής, αγαθά ξεφλουδισμένα.

ς'

Νυχτερινό υφαντούργημα
Των κρίνων φλοίσβος που γυμνώνει τ' αυτιά και διασκορπίζεται
Νιώθω στους ώμους της ζωής το σκίρτημα που βιάζεται ν' αδράξει
το έργο
Νιότη που θέλει άλλη μια ευκαιρία αιωνιότητας
Και στην εύνοια των ανέμων ρίχνει το κεφάλι της αδιαφορώντας

Υπάρχει ένα στήθος που χωράει τα πάντα, μουσική που κυριεύει
στόμα που ανοίγει
Σ' άλλο στόμα - κόκκινο παιγνίδι κλαδεμένο απ' τον ίλιγγο
Ακόμα ένα φιλί και θα σου πω για ποιο σκοπό τις σιωπές μου μάτωσα
έτσι
Ακόμα ένα χιλιόμετρο και θα σου δείξω γιατί βγήκα σ' ένα τέτοιο
αγνάντεμα
Όπου παθαίνεται ο λυγμός ζητώντας άλλ' αστέρια
Ψάχνοντας με φθαρτές χειρονομίες την άμμο που άφησαν
ανασκαμμένη των ερώτων οι σπασμοί

Δόθηκαν τα φτερά στα δευτερόλεπτα
Φεύγει ο κόσμος, άλλος έρχεται, στην παλάμη του διαβάζει ρόδα

και γιορτές
Φεύγει ο κόσμος, είμαι σ' ένα κύμα του, εμπιστεύομαι όλος
στη φορά του
Μέτωπα φέγγουν, δάχτυλα ερευνούν τον ύπνο που πιστεύουνε
Μα ποια βουή, ποιο σπήλαιο είναι αυτό που καλεί την αγνότητα
Γλάρου στιγμή οριζόντια επάνω από τα πάθη, βάρκα ευτυχισμένη
ορμητήριο αναπάντεχο

Θα βγω στις άσπρες πύλες του μεσημεριού χτυπώντας με λαλιές
τα γαλανά αναστάσιμα
Κι όλα τα κρύα νησιά θ' ανάψουν τα μαλλιά τους για να σεργιανίσουν
Με αθώες φλόγες και με βότσαλα τα ερωτικά πελάγη
Θα μηνύσω στα γυμνά καλοκαίρια την πιο σίγουρη στιγμή
της πλώρης
Που χαρούμενη σχίζει τις υγρές ελπίδες των απλών καλών
ανθρώπων.

ζ'

Στην άγνοια ξεκουράζεται ο ουρανός
Στην κουπαστή του ύπνου ο άνθρωπος
Τυχερός αιχμάλωτος μιας φλόγας που αθρώνεται γράφοντας
τ' αρχικά της στο σκοτάδι
Απλωμένο σ' άλλον κόσμο των κλειστών βλεφάρων προνομιούχο

Πιο κοντά στην κλειδαριά
Μεγάλου μυστικού που ανύποπτο σαλεύει προς τη λύτρωση
Εφαρμόζει ο πόθος τις εικόνες του, ζωή που υπάρχει σ' άλλη
ζωή
Αίμα που τρέχει από τα μάτια μου, στις πράξεις των ηρώων του
(άστρο εχέμυθο)
Και τρέμει ο μόχθος των χεριών μου, υψώνεται ως τα χρώματα
του θυρεού της λήθης
Βλέπω το γέλιο που έγραψε τη μοίρα του
Βλέπω το χέρι που έδωσε το ρίγος του
Και τυλίγομαι σύννεφα που εύκολα ξεδιαλύνει μια φτυαριά ουρανού
καθάρου.

Έμπιστο φως ξαναγεμίζεις το άλσος μου, έτοιμος είμαι
στο προσκάλεσμά σου
Είμαστε δυο, και παρακάτω η ακροθαλασσιά πάλι με τις πιο
γνώριμες κραξιές των γλάρων
Όπου κι αν βάλω πλώρη εδώ αράζω, το σκοτάδι με χρωστάει στο φως
Η γη στη θάλασσα, ή φουρτούνα στη γαλήνη

Κρεμασμένος απ' τα κρόσσια μιας αυγής που εξάγνισε τα νύχτια
παρελθόντα
Γεύομαι τους καινούριους ήχους, άθλους της δροσιάς που επίστεψαν
στα δέντρα
Μια χλωρή παρουσία προχωράει στις ρίζες της κι αποκτάει τη μέρα
Σαν καρδιά που μπαίνει πια στη θέση της
Σαν γυναίκα που νιώθει πια τα νιάτα της
Και χαρίζει ανοίγοντας τους κόσμους των ματιών της ηδονή
ανεξάντλητη

Μέρα ξανθή, του ήλιου ανταμοιβή και του Έρωτα.

ΣΠΟΡΑΔΕΣ

ΕΛΕΝΗ

Με την πρώτη σταγόνα της βροχής σκοτώθηκε το καλοκαίρι
Μουσκέψανε τα λόγια που είχανε γεννήσει αστροφεγγιές
Όλα τα λόγια που είχανε μοναδικό τους προορισμόν Εσένα!
Κατά που θ' απλώσουμε τα χέρια μας τώρα που δε μας λογαριάζει πια
ο καιρός
Κατά που θ' αφήσουμε τα μάτια μας τώρα που οι μακρινές γραμμές
ναυάγησαν στα σύννεφα
Τώρα που κλείσανε τα βλέφαρά σου απάνω στα τοπία μας
Κι είμαστε - σαν να πέρασε μέσα μας η ομίχλη -
Μόνοι ολομόναχοι τριγυρισμένοι απ' τις νεκρές εικόνες σου.

Με το μέτωπο στο τζάμι αγρυπνούμε την καινούρια οδύνη
Δεν είναι ο θάνατος που θα μας ρίξει κάτω μια που Εσύ υπάρχουν
Μια που υπάρχει άλλου ένας άνεμος για να σε ζήσει ολάκερη
Να σε ντύσει από κοντά όπως σε ντύνει από μακριά η ελπίδα μας
Μια που υπάρχει αλλού
Καταπράσινη πεδιάδα πέρ' από το γέλιο σου ως τον ήλιο
Λέγοντάς του εμπιστευτικά πως θα ξανασυναντηθούμε πάλι
Όχι δεν είναι ο θάνατος που θ' αντιμετωπίσουμε
Παρά μια τόση δα σταγόνα φθινοπωρινής βροχής
Ένα θολό συναίσθημα
Η μυρωδιά του νοτισμένου χώματος μες στις ψυχές μας που όσο παν
κι απομακρύνονται

Κι αν δεν είναι το χέρι σου στο χέρι μας
Κι αν δεν είναι το αίμα μας στις φλέβες των ονείρων σου
Το φως στον άσπιλο ουρανό
Κι η μουσική αθέατη μέσα μας ω! μελαγχολική
Διαβάτισσα όσων μας κρατάν στον κόσμο ακόμα
Είναι ο υγρός αέρας η ώρα του φθινοπώρου ο χωρισμός
Το πικρό στήριγμα του αγκώνα στην ανάμνηση
Που βγαίνει όταν η νύχτα πάει να μας χωρίσει από το φως
Πίσω από το τετράγωνο παράθυρο που βλέπει προς τη θλίψη
Που δε βλέπει τίποτε
Γιατί έγινε κιόλας μουσική αθέατη φλόγα στο τζάκι χτύπημα
του μεγάλου ρολογιού στον τοίχο
Γιατί έγινε κιόλας
Ποίημα στίχος μ' άλλον στίχο αχός παράλληλος με τη βροχή δάκρυα
και λόγια
Λόγια όχι σαν τ' αλλά μα κι αυτά μ' ένα μοναδικό τους προορισμόν:
Εσένα!

ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ

Χαράζεται η φωνή μες στον τρεμάμενο άνεμο, και μες στα κρύφια
δέντρα του εσύ αναπνέεις

Είναι ξανθή κάθε σελίδα του ύπνου σου κι όπως κινάς τα δάχτυλα
σου μια φωτιά σκορπίζεται

Μέσα σου με παρμέν' από τον ήλιο αγνάρια! Και ούριος πνέει
ο κόσμος των εικόνων

Και η αύριο δείχνει ολόγυμνο το στήθος της σημαδεμένο από
το αναλλοίωτο άστρο

Που νυχτώνει το βλέμμα καθώς όταν πάει να εξαντλήσει ένα
στερέωμα

Ω μην ανθέξεις πια στα βλέφαρα

Ω μη σαλέψεις πια μέσα στους θάμνους του ύπνου

Ξέρεις ποια ικεσία στα δάχτυλα το λάδι ανάβει που φρουρεί
τις πύλες της αυγής

Ποιο δροσερό φανέρωμα θροΐζει μες στην προσδοκία
η χορταριασμένη ανάμνηση

Εκεί που ελπίζει ο κόσμος. Εκεί που ο άνθρωπος δε θέλει
παρά να 'ναι ο άνθρωπος

Μόνος του και χωρίς καμιά Ειμαρμένη!

ΕΛΙΓΜΟΣ

Στα μαβιά κρόσσια της οδύνης
Στ' αγάλματα της αγωνίας
Στις υγρές σιωπές
Υπάρχει ένα πρόσωπο
Τόσο πολύ βγαλμένο από τα δάκρυα
Τόσο ακατανόητο
Τόσο ζεστό στο χέρι που του γνέφει
Έν' άλλο πρόσωπο
Μια οπτασία με πυρσούς που σχίζει την ερήμωση
Καβάλα η νύχτα στις οροσειρές της
Με άστρα σαν νοήματα που σφεντονίστηκαν
Άλλοτε απ' την παιδική τους ηλικία
Και δίνουνε το κατευόδιο της ζωής
Επάνω στις ανηφοριές του οίκτου.

Υπάρχει
Μια τρυφερή καμπύλη που χρωστά στον πόνο
Την περιπέτεια της φτωχυσίας της
Ένας φακός που ενώνει τ' αμαρτήματα
Σαν ύπτια σπλάχνα που 'ριξεν η τύχη
Εκεί
Ένας καλός απ' τη σκιά που τον μαγεύει τοίχος
Κάνει γωνία πριν από το κλάμα
Ύστερα φτάνουν οι κορμωστασιές του ολέθρου
Δέντρα με μόνη επίπλωση τα δάχτυλα τους
Με μόνη πίστη την ξεριζωμένη τους λαλιά
Είναι καλό να μη μιλάν εκείνοι που έζησαν
Οι άλλοι βαστούν στα χέρια οιμωγές
Τρέχοντας πέρα σαν αβάφτιστες φτερούγες

Έζησαν
Ένα πηγάδι ανοίγει φόβους έπειτ' από κάθ' ελπίδα του
Γιατί να τρέμει αυτό το σύρμα
Τούτο το πουλί ποιο βλέμμα να τροφοδοτεί
Τι θέλουμε
Υπάρχει

Ένα σβησμένο πρόσωπο σε κάθε αυλαία λήθης.

ΕΥΑ

Αφήνεσαι με κύμα στη σιωπή
Που ερημώνει την κατοικημένη ελπίδα μου

Ένα δασάκι πλάι στη φωτιά
Στοιχημα των νυχτερινών ανέμων
Ένα βηματισμό σκιάς στην όχθη της Χίμαιρας
Ένα δωμάτιο
Δωμάτιο των απλών ανθρώπων
Ένα μυστικό
Πλυμένο κι απλωμένο στη ματιά που θέλγει

Στη ματιά σου ή στο ύψος του ήλιου της
Όλος μου ο βίος γίνεται μια λέξη
Όλος ο κόσμος χώμα και νερό
Κι όλες οι φλόγες των δαχτύλων μου
Βιάζουν τα χείλη της ημέρας
Κόβουν στα χείλη της ημέρας
Το κεφάλι σου

Αντιμέτωπο στη μοναξιά του ονείρου.

ΑΙΘΡΙΑΣ

*Τα μυρισμένα χείλη
της ημέρας φιλούσι
το αναπαυμένον μέτωπον
της οικουμένης...*

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

I

Όνομα δροσερό σαν να μεγάλωσε στο πέλαγος
Ή να 'ζησε με μια γαλάζιαν άνοιξη στα στήθια
Φέρνει σιμά τον κόσμο. Κι είναι η μέρα
Που άρχισε από μέσα της η ενδόμυχη
Ανατολή που ξέχασε τα δάκρυα
Δείχνοντας μες στους χώρους των ματιών
Γήινα θρύμματα ευτυχίας.

II

Ουρανός καθαρόαιμος
Δάχτυλα που τα πήρε ρυάκι
Περασμένο απ' τον ύπνο

Στα χλωρά δαφνόφυλλα
Γυμνή κείτεται η μέρα.

III

Η στιλπνή αίσθηση παίρνεται στα μάτια
Ύλη ξεσηκωμένη από το χρώμα
Επίπεδο του επάνω ανέμου
Ω ταξίδι ευφρόσυνο

Κάθε στιγμή πανί που αλλάζει χρώμα
Και κανείς
Κανείς ίδιος
Στο απaráλλακτο διάστημα.

IV

Χρυσίζει ο κόπος του καλοκαιριού η δίκαιη
Του ήλιου υπόσταση. Να στάχια
Πρόσωπα γυμνά
Καμένα στο αίσθημα!

Κι ο κάμπος κυματίζει ο Έρωτας
Κυματίζει ο κρύφιος κόσμος

Καθαρός ύμνος του βίου.

V

Τα κορίτσια που πάτησαν τα λίγα
Λόγια μεγαλωμένα του ήλιου
Γέλασαν! Και ποια κίνηση
Στις άσπρες πασχαλιές
Στις φυλλωσιές που ανίδεες
Σκέπασαν τις κακές πράξεις των ίσκιων
Τις κρυφές γαμήλιες σταλαγματιές

Όνειρα νιόνυφα! Δεν τ' απαρνιέται ο χρόνος
Και στο χνούδι του βρίσκουν την εικόνα τους.

VI

Λιγοστεύουν στα μάτια οι στέγες των πουλιών
Φως πάλι φως η ψυχή που μάχεται
Υπερήφανη κλαγγή μακριά του κόσμου
Όπλο και σφρίγος

Κι η αλήθεια η φούχτα του νερού
Καθαρού πριν απ' τη δίψα
Στο άπειρο.

VII

Το σταφύλι αυτό που δίψασε η ψυχή
Γεμισμένη απόηχο άνεμο

Η θητεία του καλοκαιριού
Στα πεύκα και στα κύματα
Ένας έρωτας άσπρος και γλαυκός

Με γυμνές ώρες
Που κρατάν στα δάχτυλα την ύπαρξη
Κυματιστή
Ξεφυλλισμένη
Ελεύθερη
Σαν φως
Στα πλατιά ενδόμυχα δώματα.

VIII

Μια ιππασία στα σύννεφα
Μια κάμαρη όπου γδύθηκε κορίτσι αγαπημένο
Ένα μπουκέτο ημέρες ύστερ' από τη βροχή
Ο ήλιος
Εγώ
Που έσκαψα τόσες νύχτες για να τον ξαφνιάσω
Δίνοντας μια σπρωξιά στην αναμφίβολη
Ευτυχία

Ναι το εαρινό απόσπασμα
Μου αφήνει την καρδιά
Μου αφήνει τη γοητεία
Να νιώθομαι πάντοτε αλλού ενώ γερνώ εδώ πέρα

Ω! λυγισμένη ευωδιά
Κλωνάρι κρύο παιδί νερού
Αγαθό μονοπάτι.

IX

Κύκνοι σαλεύουν τα πηγαία ονόματα της ώρας
Ώρες κεντούν τα χέρια μου στη χαραυγή
Σαν τόξα που σκιρτούν σε κάθε διάβα χίμαιρας
Και παίζουν όπως παίζω
Και γλιστρούν

Οι ελπίδες έρχονται.

X

Κατάστηθα στο ρεύμα
Ψάρι που ψάχνει διαύγεια σ' άλλο κλίμα
Χέρι που δεν πιστεύει τίποτε

Δεν είμαι σήμερα όπως χτες
Οι ανεμοδείχτες μ' έμαθαν να νιώθω
Λιώνω τις νύχτες τις χαρές γυρίζω απ' την ανάποδη
Σκορπάω τη λήθη ανοίγοντας έναν περισσότερών
Φεύγοντας απ' την πίσω πόρτα τ' ουρανού
Χωρίς μιλιά στο βλέμμα
Καθώς παιδί που κρύβει ένα γαρίφαλο
Μες στα μαλλιά του.

XI

Χωρίς γυαλί στη δρόσο αυτή που κλαίει
Από χαρά χωρίς γαζίες την άνοιξη
Χαδιάρα που εμπιστεύεται τις φυλλωσιές της
Σ' όλο τον ίσκιο της αναπνοής μου σήμερα
Αύριο
Γέλιο ανάσκελο
Σ' ένα μαντίλι που έχασε τις τέσσερις του άκρες
Σκόρπια μοναξιά.

XII

Στο ρυάκι που λιάζεται
Σαν ημερήσιο επίθετο
Μιλεί ο κορυδαλλός
Δεν ξέρει καν πως βρέθηκε
Να ζει σ' ένα σεργιάνι
Ατέλειωτο
Πως ήπια τόσες πρωινές στιγμές
Και σχίζει με το φέγγος του
Την αιωνιότητα.

XIII

Ακυβέρνητη ζωή
Σχεδία με χέρια που διανυχτερεύουν
Αγγίζοντας τα σύννεφα
Σαν πανιά
Σαν θαύματα
Γλάρων που ύψωσαν ως εκεί την παρθενιά τους
Φέγγοντας τις ελπίδες με μικρές καρδιές ανθρώπων

Ω νεότητα
Πληρωμή του ήλιου
Αιμάτινη στιγμή
Που αχρηστεύει το θάνατο.

XIV

Πουλιά στα χίλια χρώματα
Των ενθουσιασμών
Ελαφρά καλοκαίρια
Στέγες κοντά στον ουρανό μόλις
Που αγγίζουνε

Θ' αδειάσουμε τη στάμνα
Θα γίνουμε γλαυκοί
Δωρητές του πελάγου.

XV

Ήβη της μέρας πρώτη κρήνη της χαράς
Η αρχαία μυρσίνη τινάζει τη σημαία της
Θ' ανοίξει ο κόλπος των κορυδαλλών στο φως
Κι ένα τραγούδι θα σταθεί μετέωρο

Σπέρνοντας τα χρυσά κριθάρια της φωτιάς
Στους πέντε ανέμους

Λευτερώνοντας τη γήινη ομορφιά.

XVI

Ναι οι μηλιές ανθίζουν
Με μίαν ανάσα μουσικής μέσα στα φύλλα
Δακρύβρεχτες μορφές καρπών μετεωρίζονται
Απαλά
Μέσα στ' αμίλητο νερό της κολυμπήθρας του ήλιου

Ναι θα στολίσουμε τη γη
Θα σφίξουμε τη μέρα
Θ' αλαλάξουμε
Στο στήθος της αληθινής μητέρας.

XVII

Έτσι μιλεί μικρή γαλαζοαίματη
Που βγήκε από κοχύλι με δροσιά στα χείλη

Φίλη ξανθή της θάλασσας.

XVIII

Μακρινή αφοσίωση μια μέρα ελπίζει
Σφίγγει στο στήθος της τα δέντρα τα παιδιά της
Κοιτάζει τη μελλούμενη σοδειά
Φύλλα καρπούς ανθούς πολύκλαδα όνειρα

Θα 'χει βροχές κι ανέμους για να τ' αναθρέψει
Θα 'χει κοιλάδες για να τ' αναπάψει
Και για να τα πονέσει - μια βαθιά καρδιά.

XIX

Η σάρκα της ιτιάς η αρχέγονη φωτιά της νιότης
Η ανεκμετάλλευτη μιλιά της ευωδιάς της γης
Η ρίζα η σπίθα η αστραπή το σύννεφο

Σκάψιμο δίχως τέλος με χαρά και ιδρώτα
Μέσα στα μεταλλεία της καρδιάς
Μέσα στα ματωμένα σπλάχνα της οδύνης
Διάβα μέσ' από τους πορθμούς της θύμησης
Πιο μακριά ολοένα πιο μακριά πιο πέρα
Εκεί πού σβήνει τη μορφή της η έρημος.

XX

Κατασταλαγμένη μουσική
Στους βυθούς των μενεξέδων
Χώμα νοτισμένο από
Αρχαία ρέμβη εφτάχρωμη

Μόλις ακούγεται μακριά
Το καρδιοχτύπι
Κι οι αθώοι του καημοί
Πίδακες χρυσανθέμων.

XXI

Μια τέτοια συντυχία
Το ρόδο κι ο κρουνός της μέρας
Το έμφυτο πάθος κι η αποθέωση

Το κάθε τι προσάναμμα χαράς
Το κάθε τι χέρι του χαίρε
Μεγάλη ασβεστοχρισμένη αυγή
Στην προσθαλάσσωση του πρώτου ονείρου
Φλύαρη μαρμαρυγή
Έξοδος
Στην υπαίθρια λευτεριά των κρίνων.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ ΓΥΑΚΙΝΘΩΝ

I

Στάσου λιγάκι πιο κοντά στη σιωπή και μάζεψε τα μαλλιά της νύχτας
αυτής που ονειρεύεται γυμνό το σώμα της. Έχει πολλούς ορίζοντες,
πολλές πυξίδες, και μια μοίρα που καίει ακούραστη κάθε φορά και τα
πενήντα δύο χαρτιά της. Ύστερα ξαναρχίζει με κάτι άλλο - με το
χέρι σου, που του δίνει μαργαριτάρια για να βρει έναν πόθο, ένα νησίδιο ύπνου.
Στάσου λιγάκι πιο κοντά στη σιωπή κι αγκάλιασε την πελώριαν
άγκυρα που ηγεμονεύει στους βυθούς. Σε λίγο θα 'ναι στα σύννεφα.
Κι εσύ δε θα καταλαβαίνεις, μα θα κλαις, θα κλαις για να σε φιλήσω,
κι όταν πάω ν' ανοίξω μια σχισμή στο ψέμα, έναν μικρό γαλανό φεγγίτη στη μέθη, θα με
δαγκάσεις. Μικρή, ζηλιάρα της ψυχής μου
σκιά, γεννήτρα μιας μουσικής κάτω απ' το σεληνόφωτο

Στάσου λιγάκι πιο κοντά μου.

II

Εδώ - μέσα στα πρώιμα ψιθυρίσματα των πόθων, ένιωσες για πρώτη
φορά την οδυνηρή ευτυχία του να ζεις! Μεγάλα κι αμφίβολα πουλιά
σχιζαν τις παρθενιές των κόσμων σου. Σ' ένα σεντόνι απλωμένο
έβλεπαν οι κύκνοι τα μελλοντικά τους άσματα κι από κάθε πτυχή της
νύχτας ξεκινούσαν τινάζοντας τα όνειρά τους μες στα νερά, ταυτίζον-
τας την ύπαρξή τους με την ύπαρξη των αγκαλιών που προσμέναν.
Μα τα βήματα που δεν έσβησαν τα δάση τους αλλά στάθηκαν στη
γλαυκή κόχη τ' ουρανού και των ματιών σου τι γύρευαν; Ποιο ένα-
στρο αμάρτημα πλησίαζε τους χτύπους της απελπισίας σου;
Μήτε η λίμνη, μήτε η ευαισθησία της, μήτε το εύφλεκτο φάντασμα
δουο συνεννοημένων χειριών δεν αξιώθηκαν ποτέ ν' αντιμετωπίσουν
ένα τέτοιο ρόδινο αναστάτωμα.

III

Έμβρυο πιο φωτεινής επιτυχίας - μέρα λαξεμένη με κόπο πάνω στ'
αχνάρια του αγνώστου.

Όσο πληρώνεται το δάκρυ, ξεφεύγει απ' τον ήλιο.
Κι εσύ που μασάς τις ώρες σου σαν πικροδάφνη γίνεσαι οiwονός τρυ-
φερού ταξιδιού μες στην αθανασία.

IV

Πέντε χελιδόνια - πέντε λόγια που έχουν εσένα προορισμό. Κάθε
λάμψη κλείνει απάνω σου. Πριν απλοποιηθείς σε χόρτο αφήνεις τη
μορφή σου απάνω στο βράχο που πονεί ανεμίζοντας τις φλόγες του
προς τα μέσα. Πριν γίνεις γεύση μοναξιάς τυλίγεις τα θυμάρια θύ-
μησες.

Κι εγώ, φτάνω πάντοτε ίσια στην απουσία. Ένας ήχος κάνει το ρυ-
άκι, κι ό,τι πω, ό,τι αγαπήσω μένει άθικτο στους ίσκιους του. Αθωό-
τητες και βότσαλα στο βυθό μιας διαύγειας. Αίσθηση κρυστάλλου.

V

Περνώντας και παίρνοντας το χνούδι της ηλικίας σου ονομάζεσαι
ηγεμονίδα. Φέγγει το νερό σε μια μικρή παλάμη. Όλος ο κόσμος
ανακατώνει τις μέρες του και στη μέση της μέθης του φυτεύει ένα
μάτσο γυακίνθους. Από αύριο θα'σαι η επίσημη ξένη των αποκρύ-
φων σελίδων μου.

VI

Μέσα στα δέντρα τούτα που θα επιζήσουνε το αίθριο πρόσωπό σου.
Η αγκαλιά που θα μετατοπίσει έτσι απλά τη δροσιά της. Ο κόσμος
που θα μείνει χαραγμένος εκεί.

Ω τα κλεισμένα λόγια που έμειναν μες στους φλοιούς των ελπίδων,
στους βλαστούς των νιόκοπων κλαριών μιας φιλόδοξης μέρας - τα
κλεισμένα λόγια που πικράνανε τ' ομοιώμά τους κι έγιναν οι Υπερη-
φάνειες.

VII

Συγκίνηση. Τα φύλλα τρέμουν ζώντας μαζί και ζώντας χωριστά πάνω
στις λεύκες που μοιράζουν άνεμο. Πριν απ' τα μάτια σου είναι αυτός
που φυγαδεύει αυτές τις θύμησες, αυτά τα βότσαλα - τις χίμαιρες! Η
ώρα είναι ρευστή κι εσύ στυλώνεσαι πάνω της ακάνθινη. Συλλογίζο-
μαι αυτούς που δε δεχτήκανε ποτέ ναυαγοσωστικά. Που αγαπούν το
φως κάτω απ' τα βλέφαρα, που σαν μεσουρανήσει ο ύπνος άγρυπνοι
μελετούνε τ' ανοιχτά τους χέρια.

Και θέλω να κλείσω τους κύκλους που άνοιξαν τα δικά σου δάχτυλα,
να εφαρμόσω επάνω τους τον ουρανό για να μην είναι πια ποτέ ο
στερνός τους λόγος άλλος.

Μίλησε μου· αλλά μίλησε μου για δάκρυα.

VIII

Στο βυθό της μουσικής τα ίδια πράγματα σ' ακολουθούν μετουσιωμέ-
να. Η ζωή παντού μιμείται τον εαυτό της. Κι εσύ κρατώντας το φώ-
σφορο στην παλάμη σου κυκλοφορείς ασάλευτη μέσα στις ίνες της
πελώριας τύχης. Και τα μαλλιά σου ποτισμένα στην Ενάτη καμπυ-
λώνουν τις θύμησες και περνούν τους φθόγγους στο στερνό αέτωμα
της αμφιλύκης.

Πρόσεξε! Η φωνή που άλλοτε ξεχνούσες ανθίζει τώρα στο στήθος σου. Το κοράλλι αυτό που ανάβει ολομόναχο είναι το τάξιμο που δεν έστερξες ποτέ σου. Κι η μεγάλη πυρά που θα σ' αφάνιζε είναι αυτός ο ανάλαφρος ίλιγγος που σε δένει μ' απόχρωση αγωνίας στα λoίσθια των μενεξέδων.

Στο βυθό της μουσικής συνταξιδεύουμε...

ΙΧ

Εγώ δεν έκανα τίποτε άλλο. Σε πήρα όπως εσύ πήρες την αμεταχείριστη φύση και τη λειτούργησες είκοσι τέσσερις φορές στα δάση και τις θάλασσες. Σε πήρα μέσα στο ίδιο ρίγος που αναποδογύριζε τις λέξεις και τις άφηνε πέρα σαν ανοιχτά και αναντικατάστατα όστρακα. Σε πήρα σύντροφο στην αστραπή, στο δέος, στο ένστιχτο. Γι' αυτό κάθε φορά που αλλάζω μέρα σφίγγοντας την καρδιά μου ως το ναδίρ, εσύ φεύγεις και χάνεσαι νικώντας την παρουσία σου, δημιουργώντας μια μοναξιά Θεού μια πολυτάραχη ανεξήγητη ευτυχία. Εγώ δεν έκανα τίποτε άλλο από κείνο που βρήκα και μιμήθηκα σε Σένα!

Χ

Ακόμα μια φορά μέσα στις κερασιές τα δυσεύρετα χείλη σου. Ακόμα μια φορά μέσα στις φυτικές αιώρες τ' αρχαία σου όνειρα. Μια φορά μέσα στ' αρχαία σου όνειρα τα τραγούδια που ανάβουν και χάνονται. Μέσα σ' αυτά που ανάβουν και χάνονται τα ζεστά μυστικά του κόσμου. Τα μυστικά του κόσμου.

ΧΙ

Ψηλά στο δέντρο των άσπρων ταξιδιών με το εωθινό κορμί σου χορτάτο από μαϊστρο ξεδιπλώνεις τη θάλασσα που γυμνή παίρνει και δίνει τη ζωή της στα γυαλιστερά φύκια. Φέγγει το διάστημα και πολύ μακριά ένας άσπρος ατμός σφίγγεται στην καρδιά του σκορπίζοντας τα χίλια δάκρυα. Είσαι λοιπόν εσύ που ξεχνάς τον Έρωτα μες στα ρηχά νερά, στα ύφαλα μέρη της ελπίδας. Εσύ που ξεχνάς μέσα στα μεσημέρια φλόγες. Εσύ που σε κάθε λέξη πολύχρωμη βιάζεις τα φωνήεντα συλλέγοντας το μέλι τους στην καρποδόχη! Όταν γυρίσει το φύλλο της ημέρας και βρεθείς άξαφνα ξανθή κι ηλιοκαμένη μπρος στο μαρμάρινο αυτό χέρι που θα κηδεμονεύει τους αιώνες θυμήσου τουλάχιστον εκείνο το παιδί που φιλοδοξούσε καταμόναχο μες στην οργή του πόντου να συλλαβίσει την ανυπέρβλητη ομορφιά της ομορφιάς σου. Και ρίξε μια πέτρα στον ομφαλό της θάλασσας, ένα διαμάντι μέσα στη δικαιοσύνη του ήλιου.

ΧΙΙ

Πάρε μαζί σου το φως των γυακίνθων και βάφτισέ το στην πηγή της μέρας. Έτσι κοντά στ' όνομά σου θα ριγήσει ο θρύλος, και το χέρι μου νικώντας τον κατακλυσμό θα βγει με τα πρώτα περιστέρια. Ποιος θα προϋπαντήσει αυτό το θρόισμα, ποιος θα τ' αξιωθεί σιμά του, ποιος είναι αυτός που θα σε προφέρει πρώτος όπως προφέρει ο μέγας ήλιος το βλαστάρι! Κύματα καθαρίζουν τον κόσμο. Καθένας ψάχνει το στόμα του. Που είσαι φωνάζω κι η θάλασσα τα βουνά τα δέντρα δεν υπάρχουν.

XIII

Πες μου τη νεφελόπαρτη ώρα που σε κυρίεψε όταν η βροντή προηγήθηκε της καρδιάς μου. Πες μου το χέρι που προχώρησε το δικό μου χέρι μέσα στην ξενιτιά της θλίψης σου. Πες μου το διάστημα και το φως και το σκοτάδι - το παρείσαχτο κυμάτισμα ενός τρυφερού ιδιωτικού Σεπτέμβρη.

Και σκόρπισε την ίριδα, στεφάνωσε με.

XIV

Να ξαναγουρίζεις στο νησί της αλαφρόπετρας μ' ένα τροπάριο ξεχασμένο που θα ζωντανεύει τις καμπάνες δίνοντας θόλους ορθρινούς στις πιο ξενιτεμένες θύμησες. Να τινάζεις τα μικρά περβόλια έξω από την καρδιά σου κι υστέρη πάλι να φιλεύεσαι απ' την ίδια τους θλίψη. Να μη νιώθεις τίποτε πάνω απ' τους αυστηρούς βράχους κι όμως η μορφή σου ξαφνικά να μοιάζει με τον ύμνο τους. Να σε παίρνουν τ' ανώμαλα πέτρινα σκαλιά ψηλά ψηλά κι εκεί να καρδιοχτυπάς έξω απ' την πύλη του καινούριου κόσμου. Να μαζεύεις δάφνη και μάρμαρο για την άσπρη αρχιτεκτονική της τύχης σου.

Και να 'σαι όπως γεννήθηκες, το κέντρο του κόσμου.

XV

Η μαγνητική βελόνα κινδυνεύει. Όπου και να γυρίσει θαμπώνεται από το φλογοβόλο πρόσωπο της εγκάρδιας ανατολής. Πέτα λοιπόν τους γυακίνθους, τρέξε πάνω από τρυγητούς αφρών προς το ευοίωνο εξαφτέρυγο άγγελμα!

Η ανάσα του μέλλοντος αχνίζει έμψυχα δώρα.

XVI

Κρύψε στο μέτωπο σου τ' άστρο που θέλησες να βρεις μέσα στο πένθος. Και μ' αυτό προχώρησε και μ' αυτό πόνεσε πάνω απ' τον πόνο των ανθρώπων. Κι άφησε το λαό των άλλων να χαμηλώνει. Εσύ ξέρεις πάντοτε περισσότερα. Γι' αυτό άλλωστε αξίζεις και γι' αυτό σαν σηκώνεις τη σημαία σου ένα χρώμα πικρό πέφτει στις όψεις των πραγμάτων που παρομοιάζουν τον τιτάνιο κόσμο.

XVII

Τίποτε δεν έμαθες απ' αυτά που γεννήθηκαν κι απ' αυτά που πεθάνανε κάτω απ' τους πόθους. Κέρδισες την εμπιστοσύνη της ζωής που δε σ' εδάμασε και συνεχίζεις τ' όνειρο. Τι να πουν τα πράγματα και ποια να σε περιφρονήσουν!

Όταν αστράφτεις στον ήλιο που γλιστράει επάνω σου σταγόνες κι αθάνατους γυακίνθους και σιωπές, εγώ σ' ονομάζω μόνη πραγματικότητα. Όταν γλιτώνεις το σκοτάδι και ξανάρχεσαι με την ανατολή, πηγή, μπουμπούκι, αχτίδα, εγώ σ' ονομάζω μόνη πραγματικότητα.

Όταν αφήνεις αυτούς που αφομοιώνονται μες στην ανυπαρξία και ξαναπροσφέρεσαι ανθρώπινη, εγώ από την αρχή ξυπνώ μέσα στην αλλαγή σου...

Μην παίζεις πια. Ρίξε τον άσο της φωτιάς. Άνοιξε την ανθρώπινη γεωγραφία.

XVIII

Μελαχρινή μαρμαρυγή - νανούρισμα των βλεφάρων πάνω απ' τη μυθική απλωσιά του κόσμου.

Είναι καιρός που ρίχτηκε η σιωπή κατάστηθα στον άνεμο, είναι καιρός που ο άνεμος ένα ένα ονομάτισε τα σωθικά της. Τώρα η φύση πιάνεται απ' το χέρι τρέχοντας πέρα σαν παιδί, ξαφνιάζοντας τα μάτια της μ' έναν γαλάζιο παραπόταμο μ' ένα φωταγωγημένο φύλλωμα, μ' ένα σύννεφο καινούριο σε μορφή αιθρίας. Κι εγώ - σκαλίζοντας την καρδιά της καρδιάς, πασπατεύοντας την άμμο της ακρογιαλιάς, βυθομετρώντας το απέραντο διάστημα έχασα τα σημάδια που θα σε γεννούσανε. Πού είσαι λοιπόν όταν στερεύει την ψυχή ο νοτιάς κι η Πούλια νεύει στη νυχτιά να λευτερώσει το άπειρο, πού είσαι!

XIX

Αυτό το μπουμπούκι της φωτιάς θ' ανοίξει όταν εσύ βαφτίσεις αλλιώς την παπαρούνα σου. Από τότε, όπου και να γεννηθείς πάλι, όπου και να καθρεφτιστείς, όπου και να συντρίψεις τ' ομοίωμα σου, το πάθος μου θα βρίσκεται στον Απρίλη του ανοίγοντας με την ίδια οδυνηρή ευκολία τις εφτά συλλογισμένες φλόγες του.

XX

Τόσο φως, που κι η γυμνή γραμμή απαθανάτιστηκε. Το νερό σφάλισε τους όρμους. Το μονάκριβο δέντρο ιχνογράφησε το διάστημα. Τώρα δε μένει παρά να 'ρθεις εσύ ω! σμιλεμένη από την πείρα των ανέμων και ν' αντικαταστήσεις το άγαλμα. Δε μένει παρά να 'ρθεις εσύ και να γυρίσεις τα μάτια σου προς το πέλαγος που πια δε θα 'ναι άλλο από τ' ολοζώντανο το αδιάκοπο το αιώνιο ψιθύρισμά σου.

Δε μένει παρά να τελειώσεις στους ορίζοντες.

XXI

Έχεις μια γη θανάσιμη που τη φυλλομετράς αδιάκοπα και δεν κοιμάσαι. Τόσους λόφους λες, τόσες θάλασσες, τόσα λουλούδια. Κι η μια καρδιά σου γίνεται πληθυντική εξιδανικεύοντας την πεμπτουσία τους. Κι όπου κι αν προχωρήσεις ανοίγεται το διάστημα, κι όποια λέξη κι αν στείλεις στο άπειρο μ' αγκαλιάζει. Μάντεψε, κοπίασε, νιώσε:

Από την άλλη μεριά είμαι ο ίδιος.

Η ΘΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Βγήκες από τα σωθικά βροντής
Ανατριχιάζοντας μες στα μετανιωμένα σύννεφα
Πέτρα πικρή, δοκιμασμένη, αγέρωχη
Ζήτησες πρωτομάρτυρα τον ήλιο
Για ν' αντικρίσετε μαζί τη ριψοκίνδυνη αίγλη

Ν' ανοιχτείτε με μια σταυροφόρο ηχώ στο πέλαγος

Θαλασσοξυπνημένη, αγέρωχη
Όρθωσες ένα στήθος βράχου
Κατάστιχτου απ' την έμπνευση της όστριας
Για να χαράξει εκεί τα σπλάχνα της η οδύνη
Για να χαράξει εκεί τα σπλάχνα της η ελπίδα
Με φωτιά με λάβα με καπνούς
Με λόγια που προσηλυτίζουν το άπειρο
Γέννησες τη φωνή της μέρας
Έστησες ψηλά
Στην πράσινη και ρόδινη αιθεροβασία
Τις καμπάνες που χτυπάει ο ψηλορείτης νους
Δοξολογώντας τα πουλιά στο φως του μεσαυγούστου

Πλάι από ρόχθους, πλάι από καημούς αφρών
Μέσ' από τις ευχαριστίες του ύπνου
Όταν η νύχτα γύριζε τις ερημιές των άστρων
Ψάχνοντας για το μαρτυρίκι της αυγής,
Ένωσες τη χαρά της γέννησης
Πήδησες μες στον κόσμο πρώτη
Πορφυρογέννητη, αναδυόμενη
Έστειλες ως τους μακρινούς ορίζοντες
Την ευχή που μεγάλωσε στις αγρυπνίες του πόντου
Για να χαϊδέψει τα μαλλιά της πέμπτης πρωινής.

Ρήγισσα των παλμών και των φτερών του Αιγαίου
Βρήκες με λόγια που προσηλυτίζουν το άπειρο
Με φωτιά με λάβα με καπνούς
Τις μεγάλες γραμμές του πεπρωμένου σου

Τώρα μπροστά σου ανοίγεται η δικαιοσύνη
Τα μελανά βουνά πλέουν στη λάμψη
Πόθοι ετοιμάζουν τον κρατήρα τους
Στην παιδεμένη χώρα της καρδιάς
Κι από το μόχθο της ελπίδας νέα γη ετοιμάζεται
Για να βαδίσει εκεί με αετούς και λάβαρα
Ένα πρωί γεμάτο ιριδισμούς
Η φυλή που ζωντανεύει τα όνειρα
Η φυλή που τραγουδάει στην αγκαλιά του ήλιου.

Ω κόρη κορυφαίου θυμού
Γυμνή αναδυόμενη
Άνοιξε τις λαμπρές πύλες του ανθρώπου
Να ευωδιάσει ο τόπος από την υγεία
Σε χιλιάδες χρώματα ν' αναβλαστήσει το αίσθημα
Φτεροκοπώντας ανοιχτά
Και να φυσήξει από παντού η ελευθερία

Άστραψε μες στο κήρυγμα του άνεμου
Την καινούρια και παντοτινή ομορφιά
Όταν ο ήλιος των τριών ωρών υψώνεται
Πάνγλαυκος παίζοντας το αρμόνιο της Δημιουργίας.

ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΝΥΧΤΑ...

...Στη βραγιά, κοντά στο μουσικό παράπονο της καμπύλης του χεριού σου. Κοντά στα διάφανα στήθη σου, τα ξέσκεπα δάση γεμάτα βιόλες και σπάρτα κι ανοιχτές παλάμες φεγγαριού, ως πέρα στη θάλασσα, τη θάλασσα που χαϊδεύεις, τη θάλασσα που με παίρνει και μ' αφήνει φεύγοντας σε χίλια κοχύλια.

Ορατή και ωραία γεύομαι την καλή στιγμή σου! Λέω πως επικοινωνείς τόσο καλά με τους ανθρώπους, που τους ορθώνεις στο ανάστημα της καρδιάς σου για να μην προσκυνήσει πια κανείς ό,τι του ανήκει, ό,τι αναδεύεται σαν δάκρυ στη ρίζα κάθε χορταριού στην κορυφή κάθε φτασμένου κλώνου. Λέω πως επικοινωνείς τόσο καλά με την άνοιξη των πραγμάτων που τα δάχτυλά σου ταιριάζουν με τη μοίρα τους. Ορατή και ωραία στο πλάι σου είμαι ακέραιος! Θέλω δρόμους απέραντους τη διασταύρωση των πουλιών και των σωστών ανθρώπων, τη σύναξη των άστρων που θα συμβασιλέψουν. Και θέλω να πιάσω κάτι, ακόμη και την πιο μικρή πυγολαμπίδα σου που ηδάει ανύποπτη μες στην προβιά των κάμπων, για να γράψω με σίγουρη φωτιά πως δεν είναι τίποτε το περαστικό στον κόσμο από τη στιγμήν εκείνη που διαλέξαμε, τη στιγμή τούτη που θέλουμε να υπάρχει πέρα και πάνω από την πάγχρυση εναντιότητα, πέρα και πάνω από τη συμφορά της πάχνης του θανάτου, στη φορά κάθε ανέμου που με αγάπη σημαδεύει την καρδιά μας, στο υπέροχο μυρμήδισμα τ' ουρανού που νυχτόημερα πλάθεται απ' την καλοσύνη των άστρων.

Η ΜΑΡΙΝΑ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ

Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη - Μα πού γύριζες
Ολημερίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Αετοφόρος άνεμος γύμνωσε τους λόφους
Γύμνωσε την επιθυμία σου ως το κόκαλο
Κι οι κόρες των ματιών σου πήρανε τη σκυτάλη της Χίμαιρας
Ριγώνοντας μ' αφρό τη θύμηση!
Πού είναι η γνώριμη ανηφοριά του μικρού Σεπτεμβρίου
Στο κοκκινόχωμα όπου έπαιζες θωρώντας προς τα κάτω
Τους βαθιούς κυαμώνες των άλλων κοριτσιών
Τις γωνιές όπου οι φίλες σου άφηναν αγκαλιές τα διοσμαρίνια

-Μα πού γύριζες
Ολονυχτίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Σου 'λεγα να μετράς μες στο γδυτό νερό τις φωτεινές του μέρες
Ανάσκελη να χαιρέσαι την αυγή των πραγμάτων
'Η πάλι να γυρνάς κίτρινους κάμπους
Μ' ένα τριφύλλι φως στο στήθος σου ηρωίδα ιάμβου.

Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη
Κι ένα φόρεμα κόκκινο σαν το αίμα
Βαθιά μες στο χρυσάφι του καλοκαιριού
Και τ' άρωμα των γυακίνθων - Μα πού γύριζες

Κατεβαίνοντας προς τους γιαλούς τους κόλπους με τα βότσαλα
'Ηταν εκεί ένα κρύο αρμυρό θαλασσόχορτο
Μα πιο βαθιά ένα ανθρώπινο αίσθημα που μάτωνε
Κι άνοιγες μ' έκπληξη τα χέρια σου λέγοντας τ' όνομά του
Ανεβαίνοντας ανάλαφρα ως τη διαύγεια των βυθών
'Όπου σελάγιζε ο δικός σου ο αστερίας.

Άκουσε, ο λόγος είναι των στερνών η φρόνηση
Κι ο χρόνος γλύπτης των ανθρώπων παράφορος

Κι ο ήλιος στέκεται από πάνω του θηρίο ελπίδας
Κι εσύ πιο κοντά του σφίγγεις έναν έρωτα
Έχοντας μια πικρή γεύση τρικυμίας στα χείλη.

Δεν είναι για να λογαριάζεις γαλανή ως το κόκαλο άλλο καλοκαίρι
Για ν' αλλάξουνε ρέμα τα ποτάμια
Και να σε πάνε πίσω στη μητέρα τους
Για να ξαναφιλήσεις άλλες κερασιές
Ή για να πας καβάλα στον μαϊστρο.

Στυλωμένη στους βράχους δίχως χτες και αύριο
Στους κινδύνους των βράχων με τη χτενισιά της θύελλας
Θ' αποχαιρετήσεις το αίνιγμά σου.

ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΗΣ ΘΥΜΗΣΗΣ

Ελαιώνες κι αμπέλια μακριά ως τη θάλασσα
Κόκκινες ψαρόβαρκες πιο μακριά ως τη θύμηση
Έλυτρα χρυσά του Αυγούστου στον μεσημεριάτικο ύπνο
Με φύκια ή όστρακα. Κι εκείνο το σκάφος
Φρεσκοβγαλμένο, πράσινο, που διαβάζει ακόμη στην ειρήνη
του κόλπου των νερών *Έχει ο Θεός*

Περάσανε τα χρόνια φύλλα ή βότσαλα
Θυμάμαι τα παιδόπουλα, τους ναύτες που έφευγαν
Βάφοντας τα πανιά σαν την καρδιά τους
Τραγουδούσαν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
Κι είχαν ζωγραφιστούς βοριάδες μες στα στήθια.

Τι γύρευα όταν έφτασες βαμμένη απ' την ανατολή του ήλιου
Με την ηλικία της θάλασσας στα μάτια
Και με την υγεία του ήλιου στο κορμί - τι γύρευα
Βαθιά στις θαλασσοσηλιές μες στα ευρύχωρα όνειρα
Όπου άφριζε τα αισθήματά του ο άνεμος
Άγνωστος και γλαυκός, χαράζοντας στα στήθια μου
το πελαγίσιο του έμβλημα

Με την άμμο στα δάχτυλα έκλεινα τα δάχτυλα
Με την άμμο στα μάτια έσφιγγα τα δάχτυλα
Ήτανε η οδύνη -
Θυμάμαι ήταν Απρίλης όταν ένωσα πρώτη φορά το ανθρώπινο
βάρος σου
Το ανθρώπινο σώμα σου πηλό κι αμαρτία
Όπως την πρώτη μέρα μας στη γη
Γιόρταζαν τις αμαρυλλίδες - Μα θυμάμαι πόνεσες
Ήτανε μια βαθιά δαγκωματιά στα χείλια
Μια βαθιά νυχιά στο δέρμα κατά κει που χαράζεται παντοτινά του ο χρόνος
Σ' άφησα τότες

Και μια βουερή πνοή σήκωσε τ' άσπρα σπίτια
Τ' άσπρα αισθήματα φρεσκοπλυμένα επάνω
Στον ουρανό που φώτιζε μ' ένα μειδίαμα.

Τώρα θα 'χω σιμά μου ένα λαγήνι αθάνατο νερό
Θα 'χω ένα σχήμα λευτεριάς ανέμου που κλονίζει

Κι εκείνα τα χέρια σου όπου θα τυραννιέται ο Έρωτας
Κι εκείνο το κοχύλι σου όπου θ' αντηχεί το Αιγαίο.

ADAGIO

Έλα μαζί να διαφιλονικήσουμε απ' τον ύπνο το νωχελικό προσκέφαλο που πλέει στο διπλανό φεγγάρι. Ατρικύμιστα κεφάλια και τα δυο μαζί λικνιστικά γλιστρώντας να γεμίσουμε την αμμουδιά με φύκια ή άστρα. Γιατί πολύ θα 'χουμε ζήσει από τα δάκρυα τη μαρμαρυγή και θ' αγαπούμε τη σωστή γαλήνη.

Άγγελοι αν δεν είναι οι άγγελοι μ' άσωτα βιολιά ν' αναρριπίζουν τις νυχτιές μ' αίολα φώτα και ψυχές καμπάνες! Φλάουτα ν' αγεροδρομούν πόθους ανάλαφρους, ανάγερτους. Φιλιά τυραννισμένα ή φιλιά μαργαριτάρια σε κουπιά νερόβια. Και πιο βαθιά μες στ' αναμμένα φραγκοστάφυλα, σιγά σιγά τα πιάνει της ξανθής φωνής, οι μέδουσες που θα μας κρατήσουν το ταξίδι αργόπρεπο. Στεριές με λίγα, με συλλογισμένα δέντρα.

Ω έλα μαζί να ιδρύσουμε τα όνειρα, έλα μαζί να δούμε τη γαλήνη. Δε θα 'ναι πια στον έρημο ουρανό παρά η καρδιά που βρέχεται απ' την πίκρα παρά η καρδιά που βρέχεται απ' τη γοητεία, δε θα 'ναι παρά η καρδιά που ανήκει στον δικό μας έρημο ουρανό.

Έλα στον ώμο μου να ονειρευτείς γιατί είσαι μια γυναίκα ωραία.
Ω είσαι μια γυναίκα ωραία. Ω είσαι ωραία. Ωραία.

ΟΛΒΙΑ ΝΤΟΝΝΑ

Στο άστρο του Α.

Πάρε μια γύρη από λαμπύρισμα παρηγοριάς
Μια θέση που ν' αστράφτει στο άπειρο
Ψηλότερα κι από την πιο ψηλήν ελπίδα σου
Όλβια Ντόννα! Κι από την άκρη του κόσμου των αχτίδων
Κύλησε με σμαράγδι αναλυτό
Κύματα για τον ζέφυρο της μουσικής του νότου

Κύματα για τον ζέφυρο της μουσικής που παίρνει
Την παρθενιά της νύχτας μακριά
Με ταξίδια σε σπηλιές απέραντες
Με κορίτσια που αγαπούν τις αγκαλιές των κρίνων
Και μελωδούν το βάθος τ' ουρανού
Και νοσταλγούν τ' αγιάζι της αιθερημίας

Πάρε μια θέση που ν' αστράφτει στο άπειρο
Μια κόρη γαλανού ματιού απροσμέτρητου
Με στήμονες ευχής στο ανάστημά σου
Όλβια Ντόννα! Κι από μια καρδιά ομοούσια
Πέρασε για να δεις των χρόνων το βυθό
Σπαρμένο από τα βότσαλα της νηνεμίας.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ποιος ειρμός ψυχής στις αλκυόνες του απογέματος!
Ποια νηνεμία στις φωνές της μακρινής στεριάς!
Ο κούκος μες στων δέντρων το μαντίλι
Κι η μυστική στιγμή του δείπνου των ψαράδων
Κι η θάλασσα που παίζει με τη φυσαρμόνικα

Το μακρινό μαράζι της γυναίκας
Της ωραίας που γύμνωσε τα στήθη της
Όταν η θύμηση μπήκε στις φωλιές
Κι οι πασχαλιές ράντισαν με φωτιά τη δύση!

Με το καϊκι και με τα πανιά της Παναγίας
Έφυγαν κατευόδιο των ανέμων
Οι εραστές της ξενιτιάς των κρίνων
Αλλά η νύχτα πως εδώ κελάρυσε τον ύπνο
Με γάργαρα μαλλιά στους φεγγερούς λαιμούς
Ή στις μεγάλες άσπρες παραλίες
Και πως με το χρυσό σπαθί του Ωρίωνα
Σκόρπισε και ξεχύθηκε ψηλά
Η σκόνη από τα όνειρα των κοριτσιών
Που ευώδισαν βασιλικό και δυόσμο!

Στα τριστρατα όπου στάθηκε η αρχαία μάγισσα
Καίοντας με ξερό θυμάρι τους άνεμους
Οι λυγρές σκιές αλαφροπερπατήσανε
Μ' ένα σταμνί γεμάτο αμίλητο νερό στο χέρι
Εύκολα σαν να μπαίνουν στον Παράδεισο
Κι από την προσευχή των γρύλων που άφρισε τους κάμπους
Οι όμορφες ξεπροβάλανε με δέρμα φεγγαριού
Για να χορέψουνε στο μεσονύχτιο αλώνι...

Ω σημάδια που περνάτε μες στο βάθος
Του νερού που κρατάει έναν καθρέφτη
Εφτά κρινάκια που λαμποκοπάτε

Όταν ξαναγυρίσει το σπαθί του Ωρίωνα
Θα 'βρει φτωχό ψωμί κάτω από το λυχνάρι
Αλλά ψυχή στη χόβολη των άστρων
Θα 'βρει μεγάλα χέρια διακλαδωμένα στο άπειρο
Έρημα φύκια στερνοπαίδια του γιαλού
Χρόνια πετράδια πράσινα

Ω πράσινο πετράδι - ποιος θελλομάντης είδε
Να σταματάς το φως στη γέννηση της μέρας
Το φως στη γέννηση των δυο ματιών του κόσμου!

ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Σε μια παλάμη θάλασσας γεύτηκες τα πικρά χαλίκια
Δύο η ώρα το πρωί περιδιαβάζοντας τον έρημο Αύγουστο
Είδες το φως του φεγγαριού να περπατεί μαζί σου
Βήμα χαμένο. Ή αν δεν ήτανε η καρδιά στη θέση της
Ήταν η θύμηση της γης με την ωραία γυναίκα
Η ευχή που λαχτάρησε μέσ' απ' τους κόρφους του βασιλικού
Να τη φυσήξει ο άνεμος της Παναγίας!

Όρα της νύχτας! Κι ο βοριάς πλημμυρισμένος δάκρυα
Μόλις ερίγησε η καρδιά στο σφίξιμο της γης
Γυμνή κάτω από τους αστερισμούς των σιωπηλών της δέντρων

Γεύτηκες τα πικρά χαλίκια στους βυθούς του ονείρου
Την ώρα που τα σύννεφα λύσανε τα πανιά

Και δίχως ήμαρτον κανέν' από την αμαρτία χαράχτηκε
Στα πρώτα σπλάχνα του ο καιρός. Μπορείς να δεις ακόμη
Πριν απ' την αρχική φωτιά την ομορφιά της άμμου
Όπου έπαιζες τον όρκο σου κι όπου είχες την ευχή
Εκατόφυλλη, ανοιχτή στον άνεμο της Παναγίας!

ΒΑΘΟΣ

Αρχίσαμε μια λέξη που να μη χωράει τον ουρανό αλλά να τυραννεί
την άνεση του ανέμου καθώς ξεχύνεται στις χτυπημένες από την
άρμη της προσδοκίας στεριές ή πάνω στα κρύα μουράγια όπου βαδι-
ζει από αιώνες απόκληρος της λησμονιάς ο ίσκιος. Ορκισμένη χώρα!
Παλιά πουλιά γεμάτα σύννεφα, πότε κατά τη δύση που χαράζει στα
στήθια μας έλη ανίας, πότε κατά την ανώριμη καρδιά που ζητάει να
μπει πεισματικά στη φύση...
Ακόμη θυμόμαστε τα κουρέλια μιας πυρκαγιάς γενναιοφρονής, τα
πειράματα ενός χαρταετού που σάστισε τα δάχτυλά μας ψηλά στον
αέρα ή στην αρχή ενός δρόμου όπου σταθήκαμε για ν' αναζητήσου-
με μια γυναίκα γεμάτη ανταποκρίσεις γεμάτη σκιές στοργής ταιρια-
σμένης στα τολμηρά κεφάλια μας. Ακόμη θυμόμαστε την αγνότητα
που την είχαμε βρει τόσο αινιγματική, πλυμένη σε μian αυγή που
αγαπούσαμε γιατί δεν ξέραμε πως μέσα μας, ακόμη πιο βαθιά, ετοι-
μάζαμε άλλα όνειρα πιο μεγάλα που θα 'πρεπε να σφίξουν στην
αγκαλιά τους ακόμη περισσότερο χρώμα, περισσότερο αίμα, περισ-
σότερο νερό, περισσότερη φωτιά, περισσότερον Έρωτα!

ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Εδώ που η έρημη ματιά φυσάει τις πέτρες και τ' αθάνατα
Εδώ που ακούγονται βαθιά τα βήματα του χρόνου
Που ανοίγουνε μεγάλα σύννεφα χρυσά εξαφτέρυγα
Πάνω από τη μετόπη τ' ουρανού
Πες μου από πού ξεκίνησε η αιωνιότητα
Πες μου ποιο το σημάδι που πονείς
Και ποιο το ριζικό της ελεμίνθας

Ω γη της Βοιωτίας που σε φέγγει ο άνεμος
Τι γίνηκεν η ορχήστρα των γυμνών χεριών κάτω απ' τ' ανάχτορα
Το έλεος που ανέβαινε σαν ιερός καπνός
Πού είναι οι πύλες με τ' αρχαία πουλιά που τραγουδούσαν
Κι η κλαγγή που ξημέρωνε τη φρίκη των λαών
Όταν ο ήλιος έμπαινε σαν θρίαμβος
Όταν η μοίρα σπάραζε στη λόγχη της καρδιάς
Κι άναβαν τα εμφύλια κελαηδίσματα
Τι γίνηκαν οι αθάνατες μάρτιες σπονδές
Οι ελληνικές γραμμές μες στο νερό της χλόης

Λαβώθηκαν τα μέτωπα κι οι αγκώνες
Ο χρόνος από τον πολύ ουρανό κύλησε ρόδιος
Οι άνθρωποι προχωρήσανε
Γεμάτοι οδύνη και όνειρο
Στυφή μορφή! Εξευγενισμένη από τον άνεμο
Θύελλας καλοκαιρινής που τα πυρρόξανθα ίχνη
Αφήνει στις γραμμές των λόφων και των αετών
Στις γραμμές της παλάμης σου του πεπρωμένου

Τι ξέρεις ν' αντικρίζεις και τι ξέρεις να φορείς
Ντυμένη από τη μουσική των χόρτων και πως προχωρείς
Μέσα απ' τα ρείκια ή τις αλισφακιές
Στο τελικό σημείο του βέλους

Σ' αυτό το κοκκινόχωμα της Βοιωτίας
Μέσα στον βράχων το ερημικό εμβατήριο
Θ' ανάψεις τα χρυσά δεμάτια της φωτιάς
Θα ξεριζώσεις την κακή καρποφορία της θύμησης
Θ' αφήσεις μια πικρή ψυχή στην άγρια μέντα!

ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Όταν η μέρα τεντωθεί από το κοτσάνι της κι ανοίξει όλα
τα χρώματα πάνω στη γη
Όταν από φωνή σε στόμα σπάσει ο σταλαγμίτης
Όταν ο ήλιος κολυμπήσει σαν ποτάμι σ' έναν κάμπο αθέριστο
Και τρέξει ένα πανί βοσκόπουλο των μελτεμιών μακριά
Πάντα η στολή σου είναι στολή νησιού είναι μύλος που γυρίζει
ανάποδα τα χρόνια
Τα χρόνια που έζησες και που τα ξαναβρίσκω να πονούν
στο στήθος μου τη ζωγραφιά τους
Η μια βερικοκιά σκύβει στην άλλη και το χώμα πέφτει από
την αγκαλιά του ξυπνητού νερού
Η σφήκα στο κορμί του φλόμου ανοίγει τα φτερά της
Ύστερα ξαφνικά πετάει και χάνεται βουίζοντας
Κι από σταλαγματιά σε φύλλο κι από φύλλο σε άγαλμα όσο πάει
και πιο πολύ μεταμορφώνεται ο καιρός
Παίρνει τα πράγματα που σε θυμίζουν κι όσο πάει και πιο πολύ
τα συγγενεύει μες στον έρωτά μου
Ο ίδιος πόθος ξαναυφαίνεται
Ο κορμός όλος φλέγεται του δέντρου του ήλιου της καλής καρδιάς

Έτσι σε βλέπω ακόμη στην αχτίδα της αιώνιας μέρας
Ν' ακούς το χτυποκάρδι της στεριάς
Η γέννηση δεν άλλαξε ούτε μια χαρά σου

Άφηνες μια μεγάλη νύφη αφρού ανεβαίνοντας
Τίναζες το κεφάλι σου σαπουνισμένο από την πρωινή ομορφιά
Η αιθρία πλάταινε τα μάτια σου
Δεν ήταν αίνιγμα που να μη σβήνει πια που να μη γίνεται καπνός
σε στόμα αιόλου
Άλλαζες με τα χέρια σου τις εποχές
Βάζοντας χιόνια και βροχές, λουλούδια, θάλασσες
Κι η μέρα χώριζε από το κορμί σου, ανέβαινε, άνοιγε, μεγάλη
ευχή πάνω στα ηλιοτρόπια

Τι ξέρει τώρα ο τζίτζικας από την ιστορία που άφησες, τι ξέρει ο γρύλος
Η καμπάνα του χωρίου που ανοίγεται στον άνεμο
Η κάμπια, ο κρόκος, ο αχινός, το αλφάκι του νερού
Μυριάδες στόματα φωνάζουνε και σε καλούν
Έλα λοιπόν απ' την αρχή να ζήσουμε τα χρώματα
Ν' ανακαλύψουμε τα δώρα του γυμνού νησιού
Ρόδινοι και γαλάζιοι τρούλοι θ' αναστήσουν το αίσθημα
Γενναίο σαν στήθος το αίσθημα έτοιμο να ξαναπετάξει
Έλα λοιπόν να στρώσουμε το φως
Να κοιμηθούμε το γαλάζιο φως στα πέτρινα σκαλιά του Αυγούστου

Ξέρεις, κάθε ταξίδι ανοίγεται στα περιστέρια
Όλος ο κόσμος ακουμπάει στη θάλασσα και τη στεριά
Θα πιάσουμε το σύννεφο θα βγούμε από τη συμφορά του χρόνου
Από την άλλη όψη της κακοτυχιάς
Θα παίξουμε τον ήλιο μας στα δάχτυλα
Στις εξοχές της ανοιχτής καρδιάς
Θα δούμε να ξαναγεννιέται ο κόσμος.

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Έταξα στην ίριδα μια γη καλύτερη μίαν εποχή γεμάτη χρώμα φρέσκο από χαμομήλι αμόλυντο
στα γυμνά πόδια που θυμιάζουν με φούρια πράσινη τη λαχτάρα της νεροκορφής καθώς
θαμπώνουν τους δρόμους όπου χτυπούν οι πέρδικες τη βαθιά καρδιά της ευφωνίας. Γέμισα
κάτασπρα πουλιά τον άνεμο που θα πάει στα πρωινά εγκαίνια της θάλασσας! Και να τώρα που
είμαστε και οι δυο μας έτοιμοι, κρατιόμαστε απ' τα χέρια, η ποδιά μας είναι παιδική, τότε
ρόδινη τότε πράσινη, τα κλωνάρια μας αμάραντα.

Όταν φυσούμε ανοίγει ο πέπλος το πλατύ ριγήλισμα της άμμου στα ωραία χρόνια που θα
'ρθουν γεμάτα νανουρίσματα και κορμιά ναϊάδων στάζοντας φύκια με πολλές διαμαντόπετρες
τραγουδιών που θα ξαναγουρίσουν ανέγγιχτα στο βάθος τ' ουρανού. Από κει θ' αρχίσει κι ο
μόχθος, κι η ευτυχία θα μπει στα κρύσταλλα που περιμέναμε χωρίς άλλες κορυφογραμμές
χωρίς άλλα νησιά χωρίς άλλες ιστορίες από κείνες που ταιριάζουν στα στήθια μας αλλά και
στα στήθια όλου του κόσμου γιατί όλος ο κόσμος μπορεί να μιλήσει με φωνή πορφύρας για
την ευτυχία του γιατί όλος ο κόσμος αγαπάει τα πράγματα που τον αγαπούνε και τρέχει στην
απέραντη χλωρασιά της ψυχής του όπως τρέχει ο καταρράχτης στα βουνά, ο ύμνος στα
χρυσά μαλλιά των παλικαριών της Δικαιοσύνης.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Ξύπνησες τη σταλαγματιά της μέρας
Επάνω στην αρχή του τραγουδιού των δέντρων
Ω τι ωραία που είσαι
Με τα χαρούμενα μαλλιά σου ξέπλεκα
Και με τη βρύση που ήρθες ανοιχτή
Για να σ' ακούω που ζεις και που διαβαίνεις!

Ω τι ωραία που είσαι
Τρέχοντας με το χνούδι της κορυδαλλένιας
Γύρω από τις μοσκιές που σε φυσούνε
Καθώς φυσάει ο στεναγμός το πούπουλο
Μ' ένα μεγάλον ήλιο στα μαλλιά
Και με μια μέλισσα στη λάμψη του χορού σου

Ω τι ωραία που είσαι
Με το καινούριο χρώμα που πονείς
Από τη ρίζα έως την κορυφή των ίσκιων
Ανάμεσα στα δίχτυα των ευκάλυπτων
Με τον μισό ουρανό μέσα στα μάτια σου
Και με τον άλλον στα μάτια που αγαπάς

Ω τι ωραία που είσαι
Καθώς ξυπνάς τον μύλο των ανέμων
Και γέρνεις τη φωλιά σου αριστερά
Για να μην πάει χαμένος τόσος έρωτας
Για να μην παραπονεθεί ούτε μια σκιά
Στην ελληνίδα πεταλούδα που άναψες

Ψηλά με την αυγερινή ευφροσύνη σου
Γεμάτη από τη χλόη της ανατολής
Γεμάτη απ' τα πρωτάκουστα πουλιά
Ω τι ωραία που είσαι
Ρίχνοντας τη σταλαγματιά της μέρας
Επάνω στην αρχή του τραγουδιού των δέντρων!

Η ΤΡΕΛΗ ΡΟΔΙΑ

Πρωινό ερωτηματικό κέφι à perde haleine

Σ' αυτές τις κάτασπρες αυλές όπου φυσά ο νοτιάς
Σφυρίζοντας σε θολωτές καμάρες, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που σκιρτάει στο φως σκορπίζοντας το καρποφόρο γέλιο της
Με ανέμους πείσματα και ψιθυρίσματα, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που σπαρταράει με φυλλωσιές νιογέννητες τον όρθρο
Ανοιγοντας όλα τα χρώματα ψηλά με ρίγος θριάμβου;

Όταν στους κάμπους που ξυπνούν τα ολόγυμνα κορίτσια
Θερίζουνε με τα ξανθά τους χέρια τα τριφύλλια
Γυρίζοντας τα πέρατα των ύπνων τους, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που βάζει ανύποπτη μες στα χλωρά πανέρια τους τα φώτα
Που ξεχειλίζει από κελαηδισμούς τα ονόματά τους, πέστε μου
Είναι η τρελή ροδιά που μάχεται τη συννεφιά του κόσμου;

Στη μέρα που απ' τη ζήλια της στολίζεται μ' εφτά λογιά φτερά
Ζώνοντας τον αιώνιον ήλιο με χιλιάδες πρίσματα
Εκτυφλωτικά, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που αρπάει μια χαιίτη μ' εκατό βιτσιές στο τρέξιμό της
Ποτέ θλιμμένη και ποτέ γρινιάρα, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που ξεφωνίζει την καινούρια ελπίδα που ανατέλλει;

Πέστε μου, είναι η τρελή ροδιά που χαιρετάει στα μάκρη
Τινάζοντας ένα μαντίλι φύλλων από δροσερή φωτιά
Μια θάλασσα ετοιμόγεννη με χίλια δυο καράβια
Με κύματα που χίλιες δυο φορές κινάν και πάνε
Σ' αμύριστες ακρογιαλιές, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που τρίζει τ' άρμενα ψηλά στο διάφανον αιθέρα;

Πανύψηλα με το γλαυκό τσαμπί που ανάβει κι εορτάζει
Αγέρωχο, γεμάτο κίνδυνο, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που σπάει με φως καταμεσής του κόσμου τις κακοκαιριές του δαίμονα
Που πέρα ως πέρα την κροκάτη απλώνει τραχηλιά της μέρας
Την πολυκεντημένη από σπαρτά τραγούδια, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που βιαστικά ξεθλυκώνει τα μεταξωτά της μέρας;

Σε μεσοφούστανα πρωταπριλιάς και σε τζιτζικια δεκαπενταύγουστου
Πέστε μου, αυτή που παίζει, αυτή που οργίζεται, αυτή που ξελογιάζει
Τινάζοντας απ' τη φοβέρα τα κακά μαύρα σκοτάδια της
Ξεχύνοντας στους κόρφους του ήλιου τα μεθυστικά πουλιά
Πέστε μου, αυτή που ανοίγει τα φτερά στο στήθος των πραγμάτων
Στο στήθος των βαθιών ονείρων μας, είναι η τρελή ροδιά;